

SEN O DOMOVE

Prekliatie temných elfov

Tretia kniha

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Stanislav Hoferek</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Druhé (2020)</u>	<u>001100</u>

O knihe

Prekliatie temných elfov pokračuje treťou kapitolou. Poslední zo zvyšných temných elfov musia opustiť svoje podzemie a vydať sa na strastiplnú cestu, ktorá vedie do neznáma. V družine nie sú takmer žiadni bojovníci ani čiernokňažníci, ktorí by ostatných počas nebezpečného pochodu ochránili pred smrtiacimi hrozbami. Budúcnosť je tak značne neistá.

Nad tým všetkým sú skúšky od boha smrti, ktorý je pre svoje pobavenie ochotný obetovať čokoľvek a kohokoľvek na celom kontinente. Sen o domove sa mení na horor a dobrodružný príbeh, v ktorom nikto nemá istotu, že sa dožije ďalšieho dňa.

1. kapitola – Dvere

Pochod je čoraz náročnejší. Nedostatok potravín sa mení na nulové zásoby. Posledné zbytky húb, mäsa či zeleniny z povrchu sú nenávratne preč. Hlad však nie je jediný problém.

Smäd. Neistota. Prakticky nemožná orientácia v teréne. Čoraz menej svetla. Samozrejme, všetko so všetkým súvisí. Faklí je na tak veľkú skupinu veľmi málo a prídavné svetlo, ktoré zabezpečujú černokňažníci, slabne. Je veľmi náročné pochodovať, hladovať a neustále myslieť čo i len na tie najjednoduchšie kúzla. Raz v strede skupiny, inokedy na niektorej strane či úplne vzadu sa premieňa slabé svetielko na veľmi silnú tmú.

Hrdinovia i tí ostatní, každý z nich vidí len na niekoľko krokov a môže kedykoľvek spadnúť do niektorej z priepastí. V často tesných tuneloch počuť každý pohyb, ale napriek tomu je všade až neznesiteľné ticho. Nikto im nejde odrezáť cestu, lebo sem nikdy nikto nechodí. Napriek tomu sa tu i tam nájde niečo, čo pripomína civilizáciu z dôb veľmi dávno minulých.

Väčší strach je už len z Herdana. Čo vyvedie nabudúce? Akú voľbu im dá? Herdan má veľa mien a Pán volieb je jedno z nich. Dá voľbu, kde sú obidve možnosti zlé, nesprávne či úplne brutálne. To je jedno z jeho veľkých pokúšení.

Temní elfovia, alebo inak Arini, majú pred sebou ešte dlhú cestu. Nevedia kam a často majú strach z toho, čo sa ukáže na druhej strane. Cesta z jaskýň na povrch je často zradná a ne jeden elf z hlbín nemá žiadne skúsenosti s Arowe.

Po Saarenovej smrti sa neustále zmenšuje vplyv klanu Kalannarov na celkové dianie. Skupina pod vedením Vyglafa odišla a ani prosby a hrozby tomu nezabránili. Klan Sordinov je zároveň na vrchole svojich vojenských síl, ale s minimálnym potenciálom do budúcnosti. Armáda bez zásob ale nebude armádou večne. Kto chce, môže odísť. Bolo by to však len odlúčenie od skupiny, ktorá poskytuje aspoň bezpečie pred neznámymi nástrahami. Každopádne sa našli aj takí, ktorí si neboli istí, kam ísť. Zvlášť Eludia uvažovala veľmi dlho. Viac má spoločného s Vyglafom než so Sordinmi. Ostala však z jedného dôvodu. Podľa niekoho sa ten dôvod volá strach, podľa iných je to lojalita.

Nádej však ostáva. Karana, držiaca meč od Eraniel, svieti ostatným na cestu. Málo známa bojovníčka má meč úplnou náhodou. Bola najbližšie po tom, čo sa ho vzdala iná. Čo však môže robiť? Na podnet ostatných mení smer. Už nejde k najbližšiemu východu z podzemia pri Lanisporte. Vyberá iný smer. Svetlo Eraniel jej dodáva nádej.

„Karana, ako je to ďaleko?“ Bojovníčky sa pýta Gerana. Tá, ktorá odmietla meč.

„Neviem. Hovorí mi len kadiaľ ísť. Neviem odhadnúť vzdialenosť.“

„Musíme ísť opatrne.“

Zatiaľ čo Gerana vyzýva na opatrnosť, jej sestra, Helana, je skôr zbrklá a koná okamžite, bez uvažovania. Nečudo, že majú iné myslenie. Sú mimoriadne odlišné, ale stále sú to sestry a jedna si druhú váži. Minimálne ako divadlo pre ostatných.

„Mali by sme ísť na Lanisport. Budeme skôr na povrchu a Eraniel mi predá svoju moc.“

„To nie je múdre, sestra. Pôjdeme inou cestou, aj keď to bude dlhšie.“

„Nemáme čo jesť. Nemáme ani svetlo na to, aby sme mohli pochodovať.“

„Tak si odpočívajme.“

Zatiaľ čo väčšina súhlasí s názorom Herdanovej kňažky a černokňažníčky, jej sestra sa chce dostať na povrch čo najskôr. Nemyslí na únavu, len na to, čo je podľa nej potrebné urobiť.

Skupinka vpredu môže pozorovať nové, neznáme svetlo. Vedie k nemu cesta, ktorá klesá do väčšej hĺbky. Nedáva to logiku.

„Svetlo. Zvláštne. Nemôžeme byť pri žiadnom východe,“ hovorí Gerana.

„Ale môžeme. Poďme.“

„Nemám z toho dobrý pocit.“

„Aj ja si myslím, že to môže byť niečo zlé. Nejaké Herdanove prekvapenie.“

Ako Arini prichádzajú bližšie, zastavujú od úžasu. Zdroj svetla nie je žiadna zablúdená fakľa alebo oheň. Neuveriteľne svietia dvere. Vyzerajú ako úplne nové. Sú nádherné, svetlomodré, ako jaskynný ľad. Nie sú na nich žiadne závary a sú jemne otvorené. Bizarnosť situácie dotvára celkom tmavé prostredie opustených tunelov a chodieb. Dvere pôsobia ako päseň na oko. Majú len jedinú ozdobu. Niečo, čo pripomína jednoduchú kocku. Ale so všetkými viditeľnými stranami.

„Trpaslíci?“ Pýta sa Helana. Je v reťaziach, nemôže používať ruky. Ústa má však voľné.

„Nemyslím si. Pozri na ten symbol. Bol aj v chráme.“

„Herdanova robota?“

„Skôr Herdanova pomstva.“

„Za čo?“

„Bojím sa, že to práve uvidíme.“

„HEJ HERDAN! OBJAV SA! ZJAV SA NÁM A VYSVETLI, ČO OD NÁS CHCEŠ!“

„Neobjaví sa ti.“

„Prečo?“

„Pretože toto je jeho hra. Hrá sa s nami. Poznám ho. Dal tu tieto dvere na to, aby sme cez ne museli prejsť.“

„Prečo sem nedal armádu?“

„Bojím sa, že toto môže byť niečo horšie, ako keby proti nám stála armáda.“

„Prejdeme cez dvere. Jednoduché. Dvere nikoho nezabili.“

„Ale môžu ho oslabiť. Viem, ako premýšľa. Keď cez ne prejdeš, niečo sa stane. Niečo, čo bude vyhovovať Herdanovi. A jemu je úplne jedno, či to bude vyhovovať aj tebe alebo komukoľvek z ostatných.“

Celá skupina stojí. Začína sa ďalšia debata. Gerana nechce prejsť a najradšej by išla inou cestou. Helana by zas bez problémov prešla. Pre Turknuta a ostatných je najjednoduchšie riešenie zničiť dvere a tak cez ne prejsť. Ak už majú niečo ukrývať.

„Ty,“ kňazka ukazuje na jedného z bojovníkov. „Zober si faklu a prejdi cez dvere.“

Vybraný bojovník poslúcha rozkaz. Otvára dvere dokorán a bez problémov cez ne prechádza ďalej.

„Všetko vyzerá byť v poriadku. Možno to ani nie je Herdanova robota.“

„Možno nie je. Ale nezdá sa mi to. Ako ho poznám, vždy urobí niečo krutejšie, ako by nám mohlo napadnúť. Karana, prejdi cez dvere.“

Elfka bez problémov prechádza. Namiesto fakle nesie meč od Eraniel a svieti s ním v temnote.

„Nič sa ne...“

Chce povedať, že je všetko v úplnom poriadku, ale nemôže. Kratučnú chvíľu po prechode dverami sa mení na nevzhľadnú hmotu. Padá na kolená a následne ešte hlbšie, ako keby rýchlo prichádzala o všetky svaly i kosti. Nedokáže zdvihnúť hlavu a celá sa rozpušťa, ako keby sa vykúpala v kyseline.

„Stojte! Všetci stojte!“

Gerana to kričí zbytočne. Len čo si ostatní všimli, čo sa deje, tak sa v nich niečo zastavilo. Hrôza im znemožnila akékoľvek pohyby. Elf, ktorí prešiel cez dvere ako prvý, musí obrátiť zrak. Posledné jedlo ho opustilo tým najmenej príťažlivým spôsobom.

„Tadiaľto nemôžeme ísť. Musíme sa vrátiť.“

„Prečo on prešiel a ona nie?“ Pýta sa spútaná Helana.

„Meč. Všimni si, že ten meč je úplne iný, keď ho má žena.“

„Takže Herdan vytvoril dvere, ktoré zabijajú tých, čo nesú ten meč?“

„Alebo zabíja ženy.“

„Hajzel. Hajzel je to!“

„Vedela som, že niečo urobí. Teraz sa musí na nás pozerať a neskutočne sa smiať, aj keď na tomto nie je vôbec nič vtipné.“

„Oddelil nás od meča. Prišli sme oň.“

„Máme jeden pokus. Môžeme požiadať toho bojovníka, aby nám doniesol meč.“

„Má polovičnú šancu, či zomrie? To nie je dobrá šanca.“

„Môže ho hodiť.“

Skvelá myšlienka od Gerany zlepšila o niečo náladu v celej skupine. Tá je však stále neuveriteľne ponurá. Skupina prišla o člena, Herdan vie o nich všetko a nenechá ich na pokoji.

„Myslím, že rozumiem jeho logike,“ zapája sa Turknut. „Dáva nám tú najťažšiu voľbu. Zabiť polovicu, aby mohla tá druhá polovica prejsť. Uvažujte. Ten meč je silný v rukách ženy. Tak zabije všetky ženy. Je to hlúpe, barbarské a akurát to sedí na sadistického boha smrti, pre ktorého ide o žiadanú drámu. Sme súčasťou divadielka a nám ide o krk, jemu o potešenie.“

„Zabiť polovicu, aby tá druhá mohla žiť. To je príšerné. Radšej by som tu privítala nepriateľskú armádu, ktorá po nás bude strieľať z balisty a z lukov.“

„Možno bude aj to.“

„Namiesto toho nás majú zabiť dvere. Vidno, že Herdan je chlap.“

„Prečo?“

„Zabiť ženy. To by žena nevymyslela.“

„To by nikto rozumný nevymyslel. Len niekto ako on. Nevidím mu do hlavy, ale teraz určite chce, aby sme sa hádali. Aby sme viedli spory navzájom. Musíme mu to prekaziť. Dohodnime sa všetci na rozumnom postupe. Ja navrhujem strhnúť dvere.“

„To sa nedá.“

„A zabiť polovicu našich sa dá?“

Turknut vydáva jasné pokyny. Niekoľko chlapov sa pokúsi strhnúť dvere. Zvaliť ich, zničiť, čokoľvek. Akýmkoľvek spôsobom. Nablízku nie je nič, čo by sa dalo použiť ako baranidlo. Začína séria rôznych úderov a iných pokusov zničiť dvere. Nepomáha. Snaha zdvihnúť dvere a zvesiť ich je tiež neúspešná. Dvere sú príliš ťažké. Napriek tomu sa dajú ľahko otvoriť. Nech ide o akúkoľvek činnosť, robia ju len muži. Všetky ženy musia povinne stáť ďalej. S výnimkou Gerany, tá potrebuje všetko dobre premyslieť a nenechá sa odohnať.

„Mám nápad. Tie dvere sú čarovné. A my máme fialového dráčka. Mohol by neutralizovať kúzlo.“

„Je to malý dráček a tie dvere sú tak obrovské, že by sme nimi mohli prechádzať po piatich naraz.“

„Vyskúšame to.“

Gerana privoláva fialového dráčika, ktorý bol doteraz vzdialený na druhej strane kolóny. Malý tvor striedavo lieta a poskakuje. Dá sa povedať, že jeho rast je zázrakom. Rýchlo sa dostáva až ku Gerane.

Dráčikovi sa však k dverám vôbec nechce. Sťahuje chvost a vydáva zvláštne zvuky, ktoré by sa dali prirovnať k zvukom zúfalstva. Nechce ísť k dverám. Turknut ho dvíha a fyzicky ho nesie, ale musí sa veľmi snažiť, aby mu neušiel.

„Len tu buď. Nič nemusíš robiť, iba sa odtiaľto nepohni. Dobre?“

Dráčik nerozumie. Napriek tomu ho pri dverách drží Turknut násilím.

„Ako zistíme, či to funguje?“

„Nieкто by mal prejsť. Žena.“

„Tak poď prvá.“

Na takúto misiu sa len ťažko nájde nejaký dobrovoľník. Alebo to funguje a ženy môžu prejsť, pretože drakova prítomnosť zneutralizovala kúzlo, alebo... stačí pohľad na to, čo ostalo z Karany. Nepopísateľná mláka, ktorá začína silno páchnuť.

„Idete na to zle. A už ma konečne pustite z tých reťazí. Dobre? Pustite ma! Nezoberiem ten meč, len ma pustite!“ Vykrikuje Helana a na jej prekvapenie z nej skutočne odstraňujú reťaze.

„Ideš prvá. Toto je tvoja chvíľa.“

„Myslíš, že mám strach?“

„Myslím, že si jediná, kto má strach.“

Turknut posmeľuje Helanu a tá ide. Myšlienka, že sa podarí drakom zneškodniť dvere, sa jej páči. Navyše bude prvá. Všetci ostatní sa budú tlačíť. Kto vie, možno bude zvyšok uväznený v temných jaskyniach.

„Nebojím sa.“

Helana prechádza dverami. Ide pokojne, čo je v tejto situácii veľká vzácnosť. Pri pohľade na zvyšky Kareny sa aj jej prevracia žalúdok. Čaká na to, čo s ňou urobí tento Herdanov trik. Nič sa však nedeje. Stojí vzpriamená a hrdá na seba.

„Funguje to. Som v poriadku.“

Dvaja sú na druhej strane. Helana však nie je tá, ktorá by čakala na zázraky. To ona chce byť zázrakom. Berie do rúk meč od Eraniel a v priestore okolo nej znovu svieti svetlo.

2. kapitola – Helanina voľba

„Helana, pozri sa. Niečo sa tam hýbe.“

Bojovník po jej boku berie do ruky svoju dýku. V temnote sa skutočne niečo pohlo. Je to tmavé a desivé, ale vyzera to podozrivo známo.

Ukazuje sa duch, ktorý nemá žiadne telo, ale napriek tomu z neho vychádza desivý hlas. Nie je pochýb. Je to ďalšia z tvárí Herdana.

„Chválím ťa. Chválím vás všetkých. Predpokladám, že vieš, prečo som vytvoril tie dvere.“

„Vedela som, že je to tvoja práca. Bojíš sa Eraniel a ten meč je silnejší, keď ho drží žena.“

„Ten meč len svieti. To je všetko, čo dokáže. Ale teraz by sme sa mali porozprávať. Len ty a ja.“

Elf po jej boku sa mení. Samo z neho zlieza oblečenie a následne i koža. Padá na zem bez toho, aby mal nejaké zranenie.

„Čo robíš?“

„Krmím dráčika.“

Herdan silou svojej mysle presviedča draka, aby sa vyslobodil z Turknutových rúk a prišiel k nemu. Ten sa skutočne vytrháva a začína sa kŕmiť mäsom elfského bojovníka. Iným kúzlom sa zatvárajú dvere. Nikto nemôže prejsť.

„Čo má toto všetko znamenať?“

„Vy, elfovia, ste našli riešenie, ktoré som neočakával. Prekvapili ste ma. Prekvapenia mám rád. Teraz dáme ďalšiu hru.“

„Nechcem s tebou hrať hru. Prečo vlastne chceš, aby sme prekonávali všetky tie prekážky?“

„Nemôžete sa vrátiť a je pred vami ešte dlhá cesta. Dobrodružstvo pokračuje. Mám rád dobrodružstvo. Aj voľbu. A jedna voľba je priamo pred tebou.“

„Aká voľba?“

„Musíš si vybrať. Ty, alebo oni.“

„Ako ja alebo oni? Čo pod tým myslíš?“

„Alebo budeš moja kráľovná, budeš mať neobmedzenú moc a všetci sa ti budú klaňať, budú sa ťa báť, milovať ťa a zmyslom ich bytia bude len tvoje potešenie, alebo pomôžeš svojim krajanom, aby sa už nikdy netrápili.“

„Nemôžeš odo mňa žiadať takúto voľbu.“

„Môžem žiadať čo chcem. Ty môžeš robiť čo chceš. Tvoje trápenie je mojim potešením. Cítim v tebe silu. Rozhodni sa, či chceš byť chladný plamienok vo veľkej búrke, alebo či chceš byť búrka, pred ktorou sa nikto neukryje.“

„Nech sa rozhodnem akokoľvek, ty budeš šťastný a ja budem len tvoj poskok.“

„Pozri sa na toho dráčika. Je neškodný. Dobre sa pozri, ako si pochutnáva. Je výsledkom veľkej obety tvojho ľudu. Zabi ho a získaš moju moc. Alebo pomôž svojim priateľom. Z ich strany sa dvere nedajú otvoriť, iba z tvojjej. Máš na to. Ale

rozhodni sa rýchlo. Tvoj ľud má v podzemí oveľa viac nepriateľov, ako doteraz. Cesta na povrch je blízko.“

„Prečo to robíš? Vieš, čo by som robila na tvojom mieste?“

„Povedz mi. Pouč boha smrti, čo je to najsprávnejšie.“

Helana je prekvapená. Herdanovi cez rozum neprejde. Jej šikovnosť v boji so zbraňami je jej k ničomu. Inú cestu nevidí. Alebo áno?

„Zničila by som tie hlúpe dvere. Dala by som všetkým jedlo a vodu. Dostala nás na povrch a my by sme mohli ísť niekam, kde by nám nikto neublížil.“

„To je nuda. Toto nie je to, čo chce počuť boh smrti.“

„Boh smrti i boh života. Je to tak? Máš rád boje. Máš rád dlhé vojny a veľké straty. Dovoľ nám znovu nabrať silu. Získame územie, zvýšime populáciu, budeme mať viac bojovníkov. Naučíme sa nové, silnejšie kúzla a rozdrvíme každú pevnosť a každú armádu. Budeme vládnuť svetu a všetci ťa budeme milovať. Nezabudneme na teba.“

„Takže ty mi navrhuješ tretiu možnosť. Dobre. Páčiš sa mi. Ale potrebujem dôkaz, že mi budeš oddaná.“

Helana berie do rúk meč a dľaňou prechádza po jeho ostrí. Ukazuje mu zranenú ruku.

„Pár kvapiek ma má nadchnúť?“

„Čo vlastne chceš?“

„Ak chceš pre svoj národ skutočnú moc, musíš ju okúsiť. Je jednoduché stratiť trochu tvojej krvi. Musíš byť odvážnejšia.“

„Ak zabijem toho draka, akú mám záruku, že splníš to, o čom sme sa rozprávali? Naozaj nám pomôžeš?“

„Som veľa vecí. Niekedy som aj klamár. Ale tebe klamať nebudem. To by bolo až príliš ľahké. Máš moje slovo.“

„Potom viem, čo musím urobiť.“

Helana dvíha meč a celou silou sa snaží seknúť do dráčika. Tesne pred dopadom sa jej meč stráca z rúk. Nerozumie tomu.

„Kde sa podel ten meč?“

„Hádam si nemyslíš, že to bude také jednoduché. Skús toto.“

Herdan dáva Helane do rúk novú zbraň. Vrhací chakram. Zbraň, ktorá pripomína malé koleso, ale len z vnútornej strany sa dá chytiť. Vonkajšie okraje sú mimoriadne ostré.

Bojovná elfka berie chakram pevne do rúk. Vie narábať s touto zbraňou. Dokáže s ňou bojovať v boji na blízku a nie je jej cudzie ani hádzanie.

Herdan je jej prvým cieľom. Chakram však jeho duchovi neublízuje.

„Ja som ti ochotný pomôcť a ty si sa ma chcela zbaviť?“

„Vedela som, že ti neublíži.“

„Ty mi nebudeš verná.“

„Budem ti verná. Ale ak ti mám slúžiť, musíš aj ty vedieť, že nie som žiadna handrová bábika. Budem ti slúžiť, ale nebudem tvoj otrok.“

„To je výzva. Dokáž to.“

Dráčik pochopil, o čo ide. Prestal žrať a dal sa na najrýchlejší útek, aký dokáže. Čo najďalej od dverí a hlavne čo najďalej od chakramu. Ten však letí rýchlejšie ako malý dráčik.

3. kapitola – Chakram

Turknut a všetci ostatní sú veľmi prekvapení. Svetlomodré dvere, ktoré niekto zabuchol, sa hýbu. Najskôr pomaly, ale čoraz rýchlejšie. Obrovské dvere, ktoré by vydržali dlhé útoky od baranidiel, sa postupne rozpadávajú. Odlietajú kúsky neznáameho kovu a každá časť sa mení na menšie a menšie časti. Výsledkom je, že dvere klesajú, ale hladina drobného piesku rýchlo stúpa.

Gerane je jasné, že zničiť niečo tak obrovské a vystavané Herdanovou mágiou sa nerozpadne len tak. Treba na to niekoho, kto má ohromnú magickú moc. Väčšiu, ako má ona sama. Ale kto pozná Herdanove čary najlepšie?

„Herdanova práca.“

„Myslíš? Prečo by ničil niečo, čo sám vybudoval?“

„Je to jeho ďalšia hra. Rozdáva falošnú nádej. Chce na niekoho zapôsobiť. Ukazuje, že je tu a jeho moc je reálna.“

„Poďme odtiaľto preč.“

Gerana súhlasí s tým, že sa treba odtiaľto dostať čo najďalej. Je však veľmi zvedavá, čo Herdan robí. Aká je jeho súčasná motivácia. Čo plánuje a ako veľmi to ovplyvní temných elfov. Ako prvá prekračuje jemný prach, v ktorom sa brodí až po členky. Pôsobí ako nadrobno namletá múka a preosiata, ktorú niekto nafarbil. Ostatní ju nasledujú.

„Gerana, rád ťa zas vidím,“ oslovuje ju Herdanov duch.

„Prečo si postavil tie dvere?“

„Myslel som si, že je Vás príliš veľa na to, aby ste boli skutočne zúfalí. Chcel som vyriešiť tento problém.“

„Aký problém? To je problém, že je nás čoraz menej a chceš nás aj tak zabíjať?“

„Tí, čo prežijú, budú silnejší. Čo ťa nezabije, to ťa posilní.“

„Prečo si potom upustil od tohto plánu?“

„Za svoj život i za život polovice temných elfov môžeš ďakovať svojej sestre. Prehovorila ma. Teraz vám budem všetkým pomáhať.“

„Nestojíme o tvoju pomoc.“

„Hovoríš za všetkých? Aj za tých, ktorí už dlho nejedli a majú strach? Aj za tých, ktorí si chcú vziať život z čireho zúfalstva?“

„Nemiešaj sa do nás. Chod' kde chceš a nás nechaj na pokoji. Posielaš proti nám úplne každého a my ti máme ďakovať za malú pomoc?“

„Hovor tomu ako chceš. Ja tomu malá pomoc nebudem hovoriť.“

Pre boha smrti nadišiel čas na niečo šialené. Pripravil dvere, ktoré mali zabiť polovicu pútnikov. Teraz vyskúša svoj plán na niečom celkom inom. Do jaskýň pridáva stovky faklí a zrazu je dobre vidno stredne veľkú miestnosť. Proti tmným elfom stavia troch strašiakov, akých používajú ľudia na poliach na plašenie vtákov z polí. Jednoduché drevené tyče, staré košele a trocha slamy.

„Čo to má znamenať?“

„Chceli ste boj. Bojujte.“

Herdanov duch zmizol. Každému je jasné, že sa vráti. Aj to, že ide o ďalšiu jeho hlúpu hru. Proti armáde tmných elfov stojí trojica neškodných panákov.

„Podťe, zničíte ich a môžeme ísť ďalej,“ hovorí Helana a dvíha svoj nový chakram.

„Pokojne. Stoj. Nemôžeme dôverovať Herdanovi a tebe tiež nie. Čo je s dráčikom?“

„Musela som ho zabiť, aby ste vy mohli žiť. Dal mi možnosť. Podvolila som sa Herdanovi. Inak by ste všetci umreli hladom.“

„Ty si mala toho dráčika rada a aj tak si ho zabila? Nevidím na tebe žiadnu ľútosť. Zmenila si sa.“

„Musím byť tvrdá. Nemôžem byť iná. Teraz určite nie. Herdan nie je môj priateľ, ale radšej mu budem slúžiť, ako keby nás mal všetkých pozabíjať.“

„Čo meč? Meč od Eraniel, kde je?“

„Zmizol. Zobral si ho. A dal mi toto.“

„Ukáž. Hmm, zaujímavé.“

„Na čo si prišla?“

Gerana sa nepokúša zobrať chakram do svojich rúk. Nepotrebuje ďalší konflikt so sestrou. Nemusí vedieť veľa o zbraniach, aby jej bolo jasné, že ide o skutočne smrteľný nástroj.

„Užívaj si ho, kým môžeš.“

„Ako to myslíš? Je môj. Nikto mi ho nevezme.“

„Pod Arowe už nebude mať žiadnu magickú moc.“

Helane to nedá. Nevedela, že na zbraň pôsobí nejaká mágia. Považovala to len za nádherne spracovaný kus kovu.

„Myslíš, že pod Arowe mi bude úplne nanič?“

„Nebude to smrteľná zbraň. Bez priameho Herdanovho pôsobenia to nebude mať žiadny účinok.“

„Tak sleduj, sestrička.“

Helana hádže chakram do vzduchu a pri dopade ho zachytáva na malíček. Lahko s ním točí. Následne ho bez veľkej námahy hádže po strašiakoch. Tomu naľavo odrezáva hlavu pri hodení, tomu napravo pri návrate disku do Helaniných rúk.

„Pôsobivé. Jedného si minula.“

„Zničila som dvoch jedným hodom a ty sa mi budeš posmievať? Skús to ty.“

„Nie, ďakujem. Nezoberiem si tú zbraň do rúk.“

„Prichádzaš o toto, sestrička.“

Helana hádže druhýkrát do steny, ktorá je hneď vedľa strašiaka. Niekoľko odrazov urobilo z panáka, ktorý tu nemá čo robiť, osem kúskov.

„Ani sa ti nevrátil do ruky.“

„Niekedy si strašná, vieš o tom?“

„Len pokojne vy dve. Hlavne sa odtiaľto musíme dostať. Nezabúdajte, že sa musíme niekde dostať. Nemôžeme sa tu utáboriť a čakať na smrť. Najvyšší čas dať sa znovu na pochod.“

Turknut presvedča k pokračovaniu púte. Nemá žiadne špeciálne nadanie na predpovedanie budúcnosti, ale cíti, že sa blíži niečo naozaj strašné.

4. kapitola – Pevnosť

Cesta v podzemí bez poriadneho svetla je pomalá. Elfov trápi asi všetko. Väčšina z nich nemá s dlhými presunmi skúsenosti. Niekedy sa však môžu zmeniť podmienky naozaj nečakane rýchlo.

Helana, ktorá si nesie svoju dýku a chakram, sa len tesne vyhýba niečomu nezvyčajnému. Nie je to žiadna skala, ale i tak je tu už veľmi dlho.

„Čo je to?“ Pýta sa svojej sestry Gerany.

„Nie som si istý, ale je to niečo ako hniezdo. Dávno opustené.“

„Ak tu niečo mohlo žiť, tak sme asi neďaleko od vstupu do jaskýň.“

„Môžeš mať pravdu. Ale neviem, aký tvor tu mohol kedy žiť. Pokračuj.“

Po možno dvesto krokoch sa všetko opakuje. Ďalšie hniezdo. A potom zas ďalšie a ďalšie. Malé, vyschnuté, bez života. Ich počty sa však rýchlo zväčšujú.

„Počkaj,“ zastavuje Helanu veliteľ Sordinov.

„Čo je zas?“

„Zurgan.“

„Zurgan? To je zas čo?“

„Skaza trpaslíkov. Malé stvorenia, ktoré prepadali trpaslíkov i ostatných.“

„Ja o tom nič neviem, ani sestra, ani Sagrat. Ako je možné, že ty o tom niečo vieš?“

„Náhodou viem. Z rozprávania. Ale môžem sa myliť.“

„Čo je to ten Zurgan?“

„Zurgan je... neviem ako to popísať. V podstate je to niečo medzi bájnymi jaskynnými škriatkami a krvavými netopiermi.“

„Ulovme jedného a môžeme ho zjesť.“

„Alebo zožerú oni nás. Pozri sa na toto.“

Turknut ukazuje stenu, ktorá patrila dávnej pevnosti. Potom ďalšiu a ďalšiu. Dokonalá práca majstrov trpaslíkov. Prichádzajú bližšie a všade vidno remeselne dokonalé diela, ktoré sú však dávno opustené.

„Boli tu trpaslíci a tí netopierí škriatkovia ich vyhnali.“

„Skôr ich kompletne vycucali z krvi. Môžeme byť ľahkým cieľom.“

„Tak buďme ticho, aby nás nenašli.“

Turknut ľutuje, že o týchto tvoroch vie tak málo. Daerryl, ten bol na nich odborník. O ňom sa hovorí, že ich zahnal ohňom a oceľou, keď bol na akejsi zvláštnej výprave...

„Na povrch!“

„Áno, ideme na povrch.“

„Nerozumieš. To Daerryl. On bojoval s týmito príšerami, keď išiel na povrch cez východné jaskyne. Chcel sa dostať na povrch, ale nie pri Lanisporte. Niečo ho ťahalo sem. Tu s nimi bojoval a to nie je tak dávno.“

„Rozumiem, treba sa mať na pozore.“

„Práve naopak.“

„Naopak?“

Veliteľ si povoláva tých najdôležitejších z obidvoch klanov. Vysvetľuje, ako sa dá bojovať proti týmto bytostiam.

„Takže nenávidia oceľ, svetlo, oheň a hluk. Majú z toho panickú hrôzu. To neznie ako veľmi nebezpečný protivník. Ak sa niekto bojí všetkého, v čom sme dobrí, tak ho ľahko porazíme.“

„Prvú vlnu možno. Ďalších päťdesiat nie. Zurgani sú početní. Je ich obrovské množstvo.“

„Prečo si si na nich spomenul až teraz?“

„Neveril som, že niečo také existuje. Až ten tvar hniezda mi napovedal, že by to mohla byť pravda.“

„Ako ďaleko sme od povrchu?“

„To nemám tušenie. Jediné, čo viem, je to, že by sme tu nemali dlho ostávať.“

Skupina vstupuje do stredne veľkej trpasličej pevnosti. Dvere sú zamknuté, čo však pre Zurganov nebol žiadny problém. Vyzerá to tak, že trpaslíci vôbec nevedeli, že niečo takéto existuje. Až kým nebolo neskoro. Alebo sem prišli a nebolo tu nič, no tie bytosti si všimli, že prichádza niekto nový. Nová krv.

„Pozrite,“ volá na ostatných čiernokňažník Sagrat. „Tu niečo je.“

„Vyzerá to ako kuchyňa. Možno tam bude jedlo.“

Vo veľkom sklade potravín sa nachádzajú rôzne džbány s vodou i vyhasnuté pece. Nechýba dávno zničené ovocie a chleby, s ktorými sa dajú zabíjať klince do steny. Niekoľko fliaš ukrýva alkohol. Po mäse nie sú žiadne stopy, ale na stoloch sú stále špinavé taniere a misky.

Horšie vyzerá to, čo je pod stolmi a pri bráne. Kostry bytostí, ktoré sú nižšie od ľudí či elfov. Všade je dotrhane oblečenie a niektoré lebky sú odtrhnuté od tiel. Zem je pokrytá zmesou prachu a vysušeného tkaniva.

„Fuuuuj, to je hnus.“

Helana berie do rúk chakram a rýchlo sa pozerá na každú stranu. Nikde nevidí žiadny pohyb. Je jej jasné, že to, čo tu ostalo, sa stalo už veľmi dávno. Napriek tomu chce byť pripravená.

Tí z elfov, čo si nenesú skoro nič, si berú zásoby od trpaslíkov. Veľa jedla tu nie je a bojové sekery a kladivá sú pre elfov nevhodné. Napriek tomu ich berú so sebou, rovnako ako kuchynské nože a iné náradie.

Alkohol chutí skazene. Turknut si otvoril jednu z fliaš, ale po prvom gľgu mu prišlo zle napriek tomu, že to zo seba rýchlo dostal. Ako jeden z mála má skúsenosti s pitím od trpaslíkov, ale toto je naozaj zlé.

Jeden objav však robí radosť každému z temných elfov. Je to mapa. Celé východné jaskyne. Obidva východy, územia jednotlivých rás až po hranice Sordinov a Kalannarov. Iste, tá mapa je stará a nemusí už úplne platiť, ale je na nej naznačená poloha i vzdialenosť k najbližšiemu východu z podzemia.

Arini pripravujú nové fakle. Dreva, horľaviny a ďalších vecí je tu dostatok. Skutočné jedlo tu však chýba. Rovnako ako výbava pre liečiteľov. Obväzy došli už dávno a nie je tu ani nič na tlmenie bolesti.

Turknut si berie pevné lano, zatiaľ čo Gerana berie so sebou niekoľko sušených bylín, ktoré našla v malej drevenej krabičke.

Chyba.

Temní elfovia nikdy nepoznali pevnosti postavené trpaslíkmi a tí nikdy nezabudli, že ich bohatstvo budú chcieť aj ostatní. Po pevnosti je niekoľko nenápadne ukrytých samostrelov, ktoré dokážu zlikvidovať nežiadanych zlodejov. Jeden šíp triafa Geranu do boku s takou silou, že akýkoľvek pohyb je pre ňu neskutočným utrpením.

„Stojte! Stojte, nechodte k nej. Sagrat, zastav sa!“

Neskoro.

Darmo sa Helana snažila, Sagrat ju nepočúval. Išiel k ťažko ranenej Gerane a ďalší samostrel ho zasiahol do krku a preletel skrz. Okamžitá smrť.

Turknotovi sa spolu s Helanou a Eludiou darí presvedčiť ostatných, aby sa vôbec nehýbali.

„Nemali sme sem chodiť,“ sucho hovorí svoj názor Turknut.

„Musíme zistiť, čo spravíme s Geranou. Sagrat to má zrátané.“

„Čo navrhuješ?“

„Ísť tam a odniesť ju do bezpečia. Zachrániť ju.“

„Videla si, čo to spravilo Sagratovi. Nemôžeme stratiť aj teba. Dostala hlbokú ranu. Možno už teraz je v šoku. Keby sme tam boli, asi by sme ju nezachránili.“

„Existuje spôsob.“

„Ty sa tam dostaneš? Si rýchla, ale myslíš si, že sa dostaneš k nej, dostaneš ju nazad a ona bude ako predtým?“

„Iný spôsob.“

Eludia chápe, čo chce Helana dosiahnuť. Snaží sa ju od toho odhovoriť, ale vážne. Pokúša sa ju odtlačiť preč, ale nemá na to dosť sily.

„Ak urobíš nejakú hlúposť, ohroziš všetkých. Vráťane seba.“

„Nestaraj sa a vypadni!“ Odpovedá jej Helana ešte otrávenejším tónom, ako obyčajne.

5. kapitola – Druhá Helanina voľba

Helana klesá na kolená. Bojuje v nej smútok, hnev i zdesenie. Najrôznejšie útrapy jej dávajú silu a tá je pre Herdana veľkým lákadlom. Zjavuje sa jej, priamo pred všetkými ostatnými.

„Ty vieš, čo chcem,“ oslovuje Herdanovho ducha.

„Ty vieš, čo za to chcem,“ odpovedá jej Herdan.

„Zachráň ju.“

„Zabi ho.“

„To nemôžem.“

„Vieš, čo musíš urobiť. Tvoja sestra bude žiť. Zničím všetky samostrely a dám skutočné jedlo. Mäso, huby, zeleninu, výživné korenky. Dokonca aj skutočný alkohol. Nie ten, čo je

tu úplne skazený. Život a všetko ostatné pre všetkých temných elfov pod tvojim velením – za život.“

„Chcem ju vidieť.“

„Nech sa páči.“

Herdan svojou mystickou silou prenáša stále živé telo Gerany na stôl vedľa jej sestry. Herdanova kňažná je ťažko zranená a stráca veľké množstvo krvi. Drží si ranu rukami, ale pomedzi prsty z nej vyteká životodarná tekutina. Aj na temnú elfku je bledá a od úzkosti drží oči zatvorené.

„Nemôžem urobiť to, čo odo mňa žiadaš.“

„Máš dve zdravé, silné ruky. Aj môj chakram. Urob to. Urob.“

Gerana už nedýcha. Ruky jej padajú a akýkoľvek pohyb sa zastavil. Helana sa ju nepokúša prebudiť. Vie, že je koniec.

„Urobím, čo chceš. Ale bude žiť. A už nikto jej neublíži.“

„Sprav to a ty budeš jediná, kto ju bude môcť zabiť.“

Bojovnejšia zo sestier berie pevne do rúk ostrý chakram. Jeden veľký nádych a výdych.

„Povedz meno.“

„Turknut.“

„Povedz mi iné meno. Eludia. Astrassa. Ktokoľvek.“

„Hovorím Turknut.“

6. kapitola – Duel

Temní elfovia s veľkým záujmom sledujú duel. Malo ísť o jednoduchú vraždu. Jedno hodenie chakramu z rúk skúsenej bojovníčky a koniec. Nestalo sa tak.

„Nenechám sa zabiť. Ak toľko chceš moju smrť, musíš si ju vybojovať. Duel namiesto rituálnej vraždy.“

„Vieš, že ma nemôžeš poraziť.“

„Prečo? Lebo je Herdan na tvojej strane? Si jeho heraldom?“

Helana používa svoj chakram. Hádže ho a znovu chytá. Bojuje s ním ako s akoukoľvek zbraňou na blízko, ale Turknut blokuje jej útoky a elegantne od seba odháňa protivníčku.

„Ak zomrieš, moja sestra bude žiť!“

„Veríš Herdanovi tak veľmi, že chceš obetovať priateľov kvôli klamstvu?“

„Musím ťa zabiť.“

Duel pokračuje a namiesto slov lietajú iskry zo zbraní. Ostatní sú v bezpečnej vzdialenosti. Niektorí si až teraz začínajú uvedomovať, o čo ide. Nejde len o boj dvoch bojovníkov. Ide o voľbu, kto bude viesť všetkých ostatných k ďalším dobrodružstvám. Vyzerá to tak, že Turknut bojuje za temných elfov a za to, aby všetci ostali pohromade a

pomáhali si. Helana bojuje za seba a za svoju sestru. A za Herdana.

Zo začiatku je boj vyrovnaný. Helana veľa útočí a Turknut sa efektívne bráni. Po krátkom čase sa to však začína meniť. Samotná agresivita jej prestáva stačiť. Žiadne seknutie nevychádza tak, ako plánuje a ani hod chakramom neprináša žiadne výsledky. Naopak, na rukách jej pribúdajú drobné seknutia od meča.

Začína jej byť jasné, že tento boj nevyhrá. Minimálne čestne nie. Mohla by skúsiť nejaké kúzlo, ale to nikdy nebola jej parketa. Ak by aj niečo vyskúšala, veľmi rýchlo by jej to prekazil skúsenejší Turknut.

Ostáva jediná nádej. Vlastne dve. Pokľaknúť a prosiť o odpustenie, alebo požiadať o pomoc Herdana. Má po boku boha, ktorý má neobmedzenú moc a práve ubližovanie iným je jeho špecialita.

„Pomôž mi,“ hovorí v duchu a myslí pri tom na Herdana.

„Je to tvoj boj. Vyhraj a tvoja sestra bude žiť.“

„Musíš mi pomôcť. Zabi ho. Omráč ho. Spomaľ. Čokoľvek.“

Turknut začína byť pomalší ako obvyčajne. Jeho údery sú rýchle, ale nie tak rýchle, ako predtým. Len s najväčšou námahou sa bráni a musí ustupovať krok za krokom.

„Mala si svoju šancu. Teraz prichádza tá jeho.“

Duel sa obracia. Helana je pomalšia a rýchlo prichádza tak o chakram, ako i o dva prsty. Dostáva úder do hlavy rukovaťou meča a následne čepeľ na krk.

„Vzdaj sa. Nemusíš zomrieť. Budem ťa potrebovať. V tmavých jaskyniach i na povrchu.“

„Nemôžem sa vzdať. Ak sa vzdám, Gerana zomrie.“

„Pozri sa! Poriadne sa na ňu pozri! Je mŕtva. Už to tak má byť. Ty žiješ. Nemôžeme prísť o obidve nadané sestry.“

„Ty tomu nerozumieš. Ona musí žiť.“

„Tak ako Daerryll? Tak ako Tarken? Sian? Varena? Saaren? Sagrat? Doriti, Sagrat leží pár krokov od teba a ty riešiš len svoju sestru. Vzdaj to!“

„Herdan sľúbil, že sa vráti.“

„Kolkých musíš zabiť, aby sa vrátila?“

„Teba!“

„A ak ma zabiješ, určite bude tvoja sestra v poriadku? Herdan zariadi, aby ste bojovali proti sebe. Len pre jeho potešenie. Naozaj to chceš?“

Helane sa darí vykrútiť sa z pozície na lopatkách. Berie do ruky dýku, ale zisťuje, že ju s tromi prstami nevie dobre ovládať. Skúša ju hodiť, ale jej hod je veľmi nepresný.

„Skončite to. Jeden nech zomrie!“

Ozýva sa z davu a obidvaja sú z toho prekvapení. Niečo tu nesedí. Temní elfovia už zažili veľa smrti v svojich radách a rozhodne nechcú prísť o ďalších vodcov. Napriek tomu teraz vykrikujú a želajú si smrť jedného z aktérov.

„Prišla si o dva prsty. Chceš prísť i o hlavu? Vzdaj sa!“

„Nevzdám.“

Šťastie praje Helane, darí sa jej seknuť do poškodeného brnenia. Tam však jej šťastie končí a Turknut nemá inú možnosť, ako ukončiť tento súboj. Snaží sa ju omráčiť, ale Helana sa vždy postaví a bojuje ďalej. Stále a stále útočí. Na hrud', na stehná, na ruky. Kdekoľvek. Bojuje za to, čomu verí a čo je pre ňu správne bez ohľadu na to, čo si myslia ostatní. Turknut musí prevziať iniciatívu a zbaviť aj druhú sestru života.

„Pekné seknutie. Dobrý rez. Trochu som ti dopomohol, tak to išlo priamo do stredu krku a väčšou silou, ako by si to dal ty. Ale aj tak pekne.“

„Nechcem tvoju pomoc, Herdan. Chcem od teba pokoj.“

„Niečo som sľúbil tej malej rýchlejšie. Splním to nakoniec tebe.“

Stoly sa začínajú plniť. Tam, kde boli len špinavé taniere, sa ukazuje čerstvé mäso. Ďalšie sa objavuje v hustej polievke. Stoly plní aj pečivo a všetko, čo patrí do jedálneho elfov, trpaslíkov a ľudí.

Zmena sa deje aj pri Gerane. Doteraz nehybné telo poriadne zakašľalo. Mladej žene vyteká krv z boku, na čo jej Turknut prikľadá kus látky.

„Ako sa cítiš?“

„Čo sa stalo? Cítim sa zvláštne.“

„Len pokojne. Na čo si pamätáš ako posledné?“

„Na prázdno. Temnotu. Zdalo sa mi, že padám a neviem kam. Žiadne dno.“

„Môžeš vstať?“

„Necítim si nohy. Vôbec si ich necítim. Čo je to? Skúsím sa postaviť. Auuuu!“ To nebol dobrý nápad... Zdvihneš ma z podlahy?“

Turknut okamžite prikazuje, aby pre veľmi slabú Geranu doniesli niečo, čo by poslúžilo ako nosidlá. Čo však použiť? Sám sa pripája k hľadaniu vhodného materiálu, zatiaľ čo ostatní hodujú. Pre temných elfov je už jedno, od koho to jedlo je. Hlavné je, že sa to dá jesť.

Posledné udalosti sú však pre celú skupinu veľkou tragédiou. Nech bola Helana akákoľvek, všetkým bude jej sila a odhodlanie veľmi chýbať. Taktiež strata čiernokňažníka Sagrata a to, čo sa stalo Gerane.

Gerana vyzerá o niečo lepšie, ale rýchlo sa mení z užitočnej pomocníčky na príťaž. Rozumnejšia a magicky nadanejšia z dvoch sestier nemôže chodiť a musia ju niesť.

Turknut vlastnoručne vyberá štyroch, ktorí budú niesť improvizované nosidlá.

„Povedz mi, čo teraz plánuje? Aké sú Herdanove ciele?“

„Bude sa snažiť nahradiť moju sestru tebou. Chce si ňu vyskúšať.“

„A mám mu plniť prania, alebo sa proti nemu rázne postavím? Čo je lepšie pre prežitie skupiny?“

„Hlavne sa nenechaj zabiť. To by bola smrť nás, všetkých.“

Po výdatnom obede a naplnení vreciek sa bojovníci pod vedením Turknutu približujú k miestu, kde by mal byť východ. Nikto nevie, ako je to ešte ďaleko a stále častejšie je možné počuť myšlienku o tom, že žiadny východ neexistuje. Len ďalšia temnota.

„Už to nie je ďaleko.“

„Vieš to určite, Gerana?“

„Herdan to vie. Ale nenechá nás odísť len tak. Niečo chystá.“

„Si si istá, že ide o niečo nepríjemné? Každému dobre padlo to jedlo a pitie.“

„Pamätaj. Musíš žiť. Nenechaj sa zabiť. A teraz tadiaľ.“

Skupina vedená veliteľom a kňažkou na nosidlách naráža na zvláštny úkaz. Pred nimi je ďalšia skupina strašiakov. Ďalší neoriginálny fór od Herdana.

„Čo teraz chce?“

„Použi chakram.“

„Načo? Tie strašiaky by som nechal na pokoji. Kto vie akú mágiu do nich pridal Herdan.“

„Praje si, aby si ich zničil chakramom. Použi ho.“

Turknut hádže chakram, ktorý si zobral. Triaťa jedného zo strašiakov a prelieta skrz.

„To je všetko?“

„Ja neviem.“

„Myslíš, že je to len o tom, aby som sa to naučil lepšie hádzať? Boh smrti potrebuje práve strašiakov na tréning? Mohol urobiť niečo oveľa desivejšie. Napríklad troch obrovských trollov.“

„To by bol príliš veľký cieľ, nemyslíš?“

Veliteľ Sordinov berie do rúk meč a obidvoch strašiakov jediným úderom posielal k zemi. Následne berie chakram znovu do rúk a kráča úzkymi chodbami ďalej.

Vidí dve veci, ktoré neočakával. Objavuje sa svetlo. Skutočné svetlo, ktoré sa prediera cez skaly. Najskôr slabučké, ale postupne silnie. Zvesť o svetle sa rýchlo šíri po tábore veľmi rýchlo. Omnoho rýchlejšie sa však šíri niečo, čo je len ťažko popísateľné. Z dolámaných strašiakov vychádza silná vôňa, ktorá nie je príjemná. Elfom však nespôsobuje

žiadne ťažkosti. Aspoň zatiaľ. Tempo jej šírenia je však príliš rýchle a zanedlho sa dostáva aj do najrôznejších dier v okolí.

Dobry pocit z konca tejto časti cesty strieda zmätok. Zvlášť tí, čo sú na konci kolóny, začínajú utekať. Bojovníci v prednom voji nevedia prečo. Zatiaľ.

„Cítiš to?“ Pýta sa Gerana.

„Nech je to čokoľvek, nechcel by som byť tomu vystavený ani o chvíľu dlhšie, ako je potrebné.“

„Herdanovo dielo. Pripravil niečo strašné.“

„Dá sa proti tomu bojovať?“

„Lepší by bol útek. Ver mi.“

7. kapitola – Nový kurz

Kayla pevne drží kormidlo. Je to zbytočné, ale drží ho. Loď je zakotvená v hlavnom prístavisku v Lanisporte. Je to dobré miesto. Námorníci zo Zeleného ostrova to tu dobre poznajú a majú tu priateľov. Cisárovnú poznajú v každej krčme a nejedného námorníka tiež.

Čaká na ostatných. Vždy opúšťa loď ako posledná. Samozrejme s výnimkou, keď musí poslať rýchlu správu. Kedysi bolo práve toto jej živobytím. Pozerá sa okolo seba a vidí armádu drsných chlapov zo Zeleného ostrova. Žien s vajtarom alebo inou zbraňou je len minimum. Tie, ktoré sú na misii, však nie sú žiadne začiatovníčky a často velia chlapom, ktorí vedia bojovať a používať lode, ale to je asi tak všetko.

Porátať takúto silu je náročné. Sama Kayla na tom so vzdelaním nie je najlepšie. Celkovo sa v Lanisporte vyloduje šesťica lodí a každá z nich má 150 člennú posádku. 900 vojakov s dobrým výcvikom. Niektorým chýba pár zubov, iným ich zas pár ostalo.

Kayla je síce cisárovná a má v podstate neobmedzenú moc, ale stále musí rátať s nebezpečenstvom, že sa ju počas jej neprítomnosti pokúsi niekto nahradiť. V histórii sa to už niekedy stalo, hlavne počas dlhých obchodných ciest do Marelovej zeme. Niektorí vládcovia Zeleného ostrova po získaní titulu neopúšťali ostrov, v jednom prípade dokonca ani hlavné mesto.

Každopádne je jej loďstvo len veľmi nepodstatné pri porovnaní s tým, čo dokázali zhromaždiť Maraskeni. Obrovské galeony stavané na dlhé plavby po otvorenom mori i stredne veľké lode, používané skôr v blízkosti pobrežia. Plavidlá plné vojakov, obliehacích strojov, najrôznejších zásob a vybavenia. Vedľa rýchlych lodí sú plavidlá, ktoré pripomínajú plávajúce pevnosti, ktoré môžu pozdraviť kohokoľvek zo svojich početných kanónov. Niekoľko lodí je aj od iných rodov, ale Maraskeni vo flotile, podobne ako v mnohých iných veciach, vždy vynikali.

Pre Kaylu je to trochu smutný pohľad. Jej loďstvo sa výrazne zmenšilo. Časť je na pravidelných obchodných

cestách, iná je v dokoch a potrebuje opravy. Niekoľko lodí zničila obzvlášť krutá búrka. Bola len nedávno, ale tí, čo ju prežili, ju pomenovali veľmi jednoducho: Herdanov hnev. Vhodný názov pre búrku. Prinajmenšom pre to, že väčšina tých, ktorí prežili, spomínali jeho meno. Či ušetril tých, ktorí v neho veria, alebo cielene zabíjal neveriacich, na to sa názory rozchádzajú. Na Zelenom ostrove je však jednoduché príslovie: Radšej volať meno vraha, ako byť jeho obeťou. Nejednému námorníkovi to pomohlo dožiť sa dospelosti.

Všetci obyvatelia Lanisportu vedia, že existuje akási cesta do podzemia. Nikto však nevie, kde presne by sa mala nachádzať. Najčastejšie sa spomína lagúna hneď vedľa prístavu. Tam sa tiež presúva väčšina armády pod Kayliním velením. Cesta je zo začiatku jednoduchá, ale následné poskakovanie po kameňoch, ktoré sú tesne nad alebo pod morskou hladinou je ideálna skôr na vytknutie si členku, než na pochod vojakov.

Cesta je plná zablúdených morských ježkov a v podstate asi čohokoľvek, čo dokáže prepichnúť topánky. Najrôznejšie kamienky, ktoré by mali byť krásne okrúhle, sú ostré ako britva. Cestu tiež komplikujú konáre miestnych veľmi špeciálnych stromov. Sú z mimoriadne tvrdého dreva, ktoré sa dá preseknúť možno na desiaty krát. Rastú tak nahusto, že pri sekaní sa človek veľmi rýchlo unaví. Čepele zbraní sú čoraz viac úplne otupené a vyskakujú z unavených rúk.

„Takto to nepôjde. Tu by nikto neprešiel. Pôjdeme cez lagúnu. Doneste člny.“

Niekoľko mužov sa skutočne obracia a idú na opačný smer, k lodiam. Zatiaľ však vôbec žiadny vchod nevidno.

Nikde nie sú stopy, že by tadiaľto niekto prechádzal. Obyvatelia Lanisportu sem nechodia. Možno si len vymysleli, že vchod do podzemia je niekde tam, kde je terén najmenej priaznivý.

„Oklamali nás,“ hovorí Tuomen, prvý poručík.

„Prečo myslíš?“

„Majú zbrane od trpaslíkov. Navyše Lanisport je a vždy bolo obchodné mesto na križovatkách ciest. Určite vedia, kam vedie pravá cesta.“

„Posielajú nás sem. Niekedy tu mohla byť často používaná cesta. Tie zbrane majú možno desiatky rokov a za ten čas sa mnohé zmenilo. My odtiaľto nie sme tak ďaleko.“

„Kedy si naposledy videla trpaslíka?“

„Čo ja viem? Asi minulé leto.“

Kayle to akurát došlo. Niečo nie je v poriadku. Nikto sa nevracia s člnmi. Cesta vpred je čoraz ťažšia a po temných elfoch nie je ani stopa. Ani po nikom inom.

Ak existuje niečo naozaj typické pre ľudský druh, je to schopnosť správať sa nepredvídateľne. Prispôbiť sa akémukoľvek prostrediu, chopiť sa šancí a využiť to, čo majú k dispozícii.

Kayla a všetci zo Zeleného ostrova si dlho užívajú mier, len s minimálnymi konfliktami tu a tam. To však neznamená, že sú obyvatelia tohto miesta veľmi obľúbení vo svete. Majú priateľov možno tak v Lanisporte, aj to však nie je celkom isté. Nemajú ich radi čarodejníci z Marelovej veže, ani Laskeri či Maraskeni. Pre nich sú to len akýsi odpadlíci, piráti či jednoducho tí, čo sa síce vedia plaviť na mori, ale nevedia obrábať pôdu.

Légie Laskerov ľahko porazia ľahko obrnených námorníkov zo Zeleného ostrova. Mocná flotila Maraskenov je však ešte väčšia hrozba.

Námorníci sa obracajú a po rovnako nespoľahlivom teréne šliapu tak rýchlo, ako sa dá. Ústup je však čoraz desivejší. Kayla, ktorá všetkých viedla, je zrazu na konci a snaží sa chrániť tých posledných pred akoukoľvek hrozbou.

Vstup do prístavu však pripomína tú najhoršiu nočnú moru. Medzi nimi a ich loďami stojí armáda rytierov na obrnených koňoch. Za nimi nespočítateľné množstvo lukostrelcov. Posádka šiestich lodí nemá najmenšiu šancu proti tak obrovskej presile, ktorá má na štítoch logá Maraskenov.

„Do riti, čo má toto znamenať?“ Pýta sa jeden z námorníkov, ktorý ako prvý uvidel armádu.

„Rýchlo zavolajte Kaylu. Bude vedieť, čo treba robiť.“

Kayla si všíma, že sa niečo deje a jej muži sa prestali hýbať. Pridáva do kroku, ale bude chvíľu trvať, kým sa dostane na čelo kolóny. Rýchly krok mení na beh, ale to nestačí. Maraskeni používajú svoje šípy. Nedá sa kam skryť. Zasiahnutí bojovníci slúžia ako improvizovaný štít pre tých, čo ostávajú nažive. Ďalšie a ďalšie salvy ukazujú, že táto technika nie je úplne účinná. Po krátkom čase sa i Kayla musí skrývať za tých, z ktorých trčí niekoľko šípov. Nadáva na celý svet, preklína Maraskenov, ale je jej to len málo platné.

Pokúša sa zdvihnúť časť bieleho odevu na tyči, ale toto gesto ostáva nepovšimnuté.

Ostáva jediná možnosť. Znovu sa obrátiť a dostať sa čo najďalej od lukostrelcov. Kayla musí prekonávať tretíkrát ten istý terén a vzdávať sa od pobrežia. Tí, čo prežili, ju nasledujú.

„Máme šťastie. Týmto terénom na koňoch nepôjdu.“

„Neviem, či je to šťastie. Ledva sa po ňom dostaneme my. Môžu za nami poslať pešiakov. Posledné, čo chceme, je boj za najhorších možných podmienok.“

„Kto nás zradil? Kto všetko? Stavím sa, že ich bolo viac.“

„Maraskeni. Určite tiež Laskeri. A ten Nadreh. Má v tom prsty.“

„Výborne. To je super.“

„Kayla, mali by sme rýchlo odísť. Dopĺvame na Zelený ostrov, ak to bude treba.“

„To si radšej zaobstaráme loď.“

Vyzerá to tak, že zatiaľ nikto neposielala pechotu proti ostrovanom. Žiť v obkľúčení a bez zásob však nie je nič príjemné.

Zakotvené lode sa zatiaľ stávajú cennou korisťou podstatne silnejšej flotily. Tých niekoľko námorníkov, ktorí ostali na lodi, sa rýchlo stalo obeťou presily. Kayla a jej muži sa nemajú ako vrátiť.

Spolovice zaplavený chodník je ešte nebezpečnejší, ako sa zdalo. Je to dno veľkej priepasti. Ideálne miesto pre pascu a pre zabíjanie ľudí ťažkými kameňmi z výšky. Ostrovania nevedia, kto po nich z výšky hádže kamene, ale je v podstate nemožné sa všetkým vyhnúť.

„Všetci k stene! Nájdite si nejaký úkryt!“

„Kde mám do riti nájsť úkryt?“

„Ak ho nenájdeš, tak je po tebe.“

„Ty si nás do toho namočila. Ty si chcela opustiť ostrov a bojovať proti niekomu, koho vôbec nepoznáme. Je to všetko tvoja vina.“

„Ale čo. Hoď pekne všetko na mňa.“

Tuomen pokračuje a neprestáva ani po tom, čo mu Kayla dala poriadne po papuli.

Kým sa námorníci zo Zeleného ostrova hádajú a snažia ukryť, ďalšia skupina im vstupuje do cesty. Taká, akú by tu hľadal len málokto.

V ceste im stoja traja strašiaci do poľa. Vyzerajú úplne bezbranne, ale je jasné, že nikto pri zmysloch by ich nedával práve sem.

„Čo to má byť?“

„Neviem, možno nejaké totemy.“

„Pochybujem. Niečo také som videla na pšeničných poliach. Nedáva to zmysel.“

„Tu nič nedáva zmysel.“

Skôr, ako sa stihnú dotknúť strašiakov, prichádza ďalšie prekvapenie. Jeden za druhým začínajú tieto figuríny horieť. Bez zjavnej príčiny. Jednoduché slamené panáky pohlcuje výrazný oheň.

„Kto to robí? Kto to zapálil?“

„Myslím si, že oni.“

Tuomen ukazuje na skupinu, ktorá sa k nim blíži. Niekoľko bojovníkov a čarodejníkov, všetci v čiernom. Majú namierené svoje krátke kuše, ale nestrieľajú. Ľavou rukou signalizujú, že nechcú nikomu ublížiť.

„Kto ste? Predstavte sa!“

„Kto si ty?“

„Som Kayla, cisárovná Zeleného ostrova. Nechajte nás prejsť.“

„Nieto kam prejsť. Od nás ti nehrozí nebezpečenstvo.“

„Predstav sa.“

„Moje meno nie je dôležité. Dôležité je len to, že proti Herdanovi musíme postupovať spoločne.“

„Herdanovi?“

„Kto si myslíš, že skutočne posielala bojovníkov proti ostrovanom, elfom, temným elfom a všetkým ostatným?“

„Idú po nás Maraskeni a nevieme prečo.“

„Herdanova práca. Baví ho spôsobovať utrpenie.“

„Proti nim sa nemôžeme postaviť. Je ich priveľa.“

„Existuje viac možností, ako bojovať. Tadiaľto však žiadna cesta nevedie.“

„Prečo nie? Tadiaľto musí viesť cesta.“

„Herdan ju zasypal.“

„Radšej budem čeliť kameňom ako šípom.“

„Ver mi, zasypanie je strašné. Len tí, ktorých vidíš, ostali nažive.“

„Aký je váš plán?“

„Prežiť. Opustiť naše jaskyne a hľadať neistý domov.“

Temní elfovia a ostrovania majú rovnakého nepriateľa. Nemajú však veľkú nádej na jeho porazenie. Navyše medzi nimi nie je žiadne priateľstvo.

„Prečo by sme mali veriť temným elfom?“

„Nežiadam od teba nič. Ale my potrebujeme prejsť a nechceme bojovať proti vám. Herdan je nepriateľ, nikto iný.“

„Stále si mi nepovedal, kto si.“

„Som Vygľaf. Veliteľ tejto malej jednotky. Pokiaľ viem, sme jediní z Arinov. A prebojujeme sa na slobodu, aj keby sme mali prejsť cez vás a cez všetkých bojovníkov, ktorých Herdan oklamal.“

„Nikdy som o tebe nepočula, Vygľaf. Povedz nám svoj osud a všetko, čo ťa sem privádza.“

„Nemáme na to čas. Ale dobre. Spolu s ostatnými sme sa aj my rozhodli opustiť naše jaskyne. Sme z klanu Kalannar. Drvivú väčšinu našich bojovníkov zabil Herdan alebo jeho posluhovači. Nasledoval som ostatných, ako išli k Lanisportu.“

Rozdelili sme sa, pretože som nesúhlasil so smerom a ani s tým, aby nás viedli Sordini. Sordinom neverím. Prechádzali sme cez prázdne siene a prekonávali sme jedno dobrodružstvo za druhým. Bojovali sme s bytosťami, ktorých meno ani nepoznáme. Útočili na nás trpaslíci a teraz chceme nájsť nový domov, aj keby to bolo priamo pod Arowe.“

„Arowe?“

Vyglaf dvíha ruku k Slnku a opakuje slovo Arowe. Všetci temní elfovia schovávajú svoje zbrane a ostrovania ich nasledujú. Nateraz majú rovnaký cieľ. Temných elfov pod vedením Vyglafa je veľmi málo a sú vyčerpaní. Nežiadajú o jedlo, ale po tom, čo im bojovníci zo Zeleného ostrova ponúkli trochu mäsa a jednoduché pečivo, sa jeden za druhým uklonili. Všetci uznávajú Kaylu a proti stále výrazne početnejším námorníkom nechcú bojovať.

Pre Kaylu je to mimoriadne výhodný obchod. Spolu s tou malou skupinou temných elfov majú väčšiu šancu na prežitie a dlhodobo sa vždy hodí mať niekoho, kto dokáže niečo iné. Práve pri stretnutí s hlavnou armádou temných elfov by im mohli byť elfovia pod Vyglafovým vedením užitoční.

Kayla sleduje, ako majú jej noví spojenci strach zo Slnka. Vyhľadávajú tieň a zo silného žiarenia majú niečo, čo možno ani nie je strach, ale niečo horšie. Pri pohľade na ich bledé tváre je jej úplne jasné, že nikto z nich nezažil dlhší pobyt na slnku.

9. kapitola – Zurgan, zurgan a znovu zurgan

Zatiaľ čo sa Vyglafova skupina dostáva do okolia Lanisportu, temní elfovia pod Turknutovým vedením sa predierajú na povrchu omnoho južnejšie. Prežili nástrahy i zvláštne dary od Herdana. Ten posledný je však zo všetkých najbláznivejší.

Vôňa, ktorú Turknut vypustil zo strašiakov, prilákala obrovskú armádu Zurganov. Slovo armáda je však pravdepodobne veľmi slabý výraz. Sú malí, rýchli a hlavne veľmi početní. Na každého temného elfa by ich pripadlo minimálne dvadsať. Ďalší neustále prichádzajú. Elfom ukazujú svoje krídla a zuby, ale neútočia. Pred preľaknutými elfmi dokonca opatrne ustupujú. Niektorí sa snažia ako keby zaútočiť, ale v poslednom momente sa bleskovo obracajú.

„Majú hlad.“

„Na to nemusíš byť expert na zurganov. Radšej navrhni, čo budeme robiť,“ odpovedá veliteľovi Gerana.

Turknut a niekoľko ďalších sa snaží ísť za svetlom, ale pohľad na takúto presilu dokáže aj s mocným bojovníkom robiť divy. Na druhej strane kolóny sú tí najslabší z celého zástupu a ich pozícia je úplne zahalená mračnom zurganov. Elfovia vpredu nevidia elfov vzadu.

„Ty poznáš Herdana. Čo od nás požaduje?“

„Neviem.“

„Dáva nejaké inštrukcie?“

„Už som povedala, že neviem.“

„Tak mu povedz, aby sa objavil.“

Gerana sa prihovára bohovi smrti, ale ten na ňu nereaguje. Nezobrazuje sa. Sleduje, čo sa bude diať a od nadšenia rozmýšľa, čo urobiť. Dá zurganom povel k útoku? Povie im, aby roztrhali elfov na kúsky a nasýtili sa ich krvou? Nie, to nie. Zurganov je tak veľa, že by sa kompletne nezasýtili.

„Myslím, že by sme si ich nemali všímať. Pravdepodobne nemajú v láske Arowe.“

„Pravdepodobne viem, čo od nás Herdan chce.“

„Čo?“

„Použiť ich. Ako zbraň. Vybrať im cieľ.“

„Cieľ? Ale koho? Nevieme, kto na nás čaká na povrchu.“

„Pravdepodobne nemôžu ísť von. Ostáva možnosť použiť ich proti niekomu v jaskyni. Proti všetkým, ktorí nás chcú v podzemí vyhubiť.“

„Na čarodejnicu ti to veľmi dobre myslí. Ale nemyslím si, že by sme mali niečo, čo vôbec nepoznáme, poslať proti našim nepriateľom.“

„Tak im skús niečo rozkázať. Pošli ich spať.“

„Prečo to neskúsiš ty?“

„Skúšala som. Nepočúvajú ma. Skús to ty.“

Turknut zatvára oči a v mysli dáva drobným bytosťam rozkaz. Vrátiť sa, spať a čakať na ďalšie povely. Žiadna odozva. Niekoľko zurganov sa na neho prekvapene díva. Nemajú z neho strach, ale len ťažko hovoriť o nejakom rešpekte.

„Nemôžeš ich nejako očarovať?“

„Oni už sú očarovaní. Ale nie mnou ani nikým z nás.“

„Existuje ešte jedno riešenie.“

Každý jeden zurgan prestáva kývať krídlami v obvyklom rytme. Ako blesky odchádzajú do všetkých kútov jaskýň. Opúšťajú miesta, kde sú zbytky temných elfov a rýchlo prekonávajú prekážky, ktoré sú pre tých, čo kráčajú po dvoch nohách, len veľmi náročné. Okolo zadných vojov prelietavajú takou rýchlosťou, že odlíšiť jednotlivých jedincov je úplne nemožné. Zároveň sa objavujú ďalší a ďalší zurgani a všetci po tom, čo zbadajú temných elfov, odchádzajú. Putujú na rôzne smery, ale predovšetkým na západ.

„Turknut, čo si im povedal?“

„Aby nás nechali na pokoji.“

„Neklam mi. Povedz mi, čo si im povedal naozaj. Celú pravdu.“

„Naozaj som im povedal, aby sa vrátili k spánku. A ak už chcú niekde útočiť, nech nás nechajú na pokoji.“

„Koho nás? Nás dvoch? Túto skupinu?“

„Arinov. Temných elfov.“

„Ty si zošalel? Neuvedomuješ si, akú genocídu si spôsobil?“

„Moja zodpovednosť je v prvom rade za túto skupinu. Ty, ja, ostatní z rodu Sordinov, tí čo ostali z Kalannaru a iných rodov.“

„Herdan ti dal mocnú zbraň a ty si ju použil. Uvedomuješ si to? Použil si Herdanovu zbraň proti všetkým tvojim protivníkom.“

„Nepôjdu na povrch. Ostanú tu v podzemí. My tu môžeme ostať tiež. Nemusíme vôbec ísť na povrch. Vrátime sa na naše pôvodné územia. Opravíme spálené a zhodené mosty. Znovu obsadíme naše domovy.“

„Teraz si zabil všetkých trpaslíkov, trolov a neviem koho všetkého v jaskyniach. Zabil si ľudí, svetlých elfov a všetkých, ktorí sa dostali do podzemia. Tu to neskončí. Herdan musí mať z teba obrovskú radosť.“

„Viem, čo som urobil. To by urobil každý dobrý veliteľ, ktorý miluje svoj ľud.“

„Za cenu genocídy? Neférového boja? Mučenia, vraždenia a kompletného vyhubenia? Sme národ čiernokňažníkov a bojovníkov, ale ty si zariadil, aby sme boli len hlúpi a zbabelí vrahovia.“

„Preháňáš to. Navyše určite je to lepšie, ako keby mali zožrať nás.“

„Ak sú toto tvoje skutočné slová, tak už nechcem byť odkázaná na teba.“

Gerana vyfahuje obetnú dýku, ale Turknut jej ju okamžite berie z rúk.

„Čo si myslíš, že robíš?“ Turknut okamžite reaguje a veľmi dobre si uvedomuje, čo by strata Gerany znamenala.

„Nechcem žiť v takomto svete.“

„Pozri sa okolo seba. Ani oni nechcú žiť v tom svete, kde žijú. Ale ak chceš, aby našli nový domov a dostali sa tam živí, potrebujú tvoju radu. Kolkí z nás ešte musia zomrieť?“

„Nemusel si zabiť všetkých okrem nás.“

„Zatiaľ nikto nezomrel.“

„Červený drak.“

„Aký červený drak?“

„Dar od šamana. Tajný dar. Jeho telo je roztrhané zurganmi.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Herdan to vie. A ďakuje ti z celého svojho srdca. Má srdce z kameňa, ale ty si mu urobil skutočnú radosť tým, že si iným doprial neskutočné utrpenie.“

Zatiaľ čo sa veliteľ a bývalá Herdanova kňažka rozprávajú o genocíde, zurgani prenikajú skrytými tunelmi ďalej a ďalej. Bude trvať, kým sa dostanú až k trpaslíkom a všetkým ostatným rasám. Niektoré z nich sú pred Arinmi dobre skryté, ale proti tejto novej hrozbe nemajú vôbec žiadnu obranu.

Nikto z Arinov však nevie o tom, že aj iní vedia o tomto nebezpečenstve. Čarodejníci z Čierneho rádu predpovedali túto udalosť a momentálne ju intenzívne sledujú. Netreba sa čudovať, však tí, čo stvorili Marelovu vežu, dali život aj novým formám života. Predovšetkým tým, ktoré sa im skutočne zapáčili, darovali rýchlosť, agresivitu i vytrvalosť.

10. kapitola – Prekvapenie

Arowe. Ako zázračne znie to slovo pre tých, ktorí o tejto veľkej sile počuli len z rozprávania. Oheň na nebesiach a svetlo, ktoré ukáže smer, nech sa kráča kamkoľvek. Sila, ktorá umožňuje rastlinám rásť a ktorá sfarbila pokožku do červena, do hnedá i do čierna.

Ľudia sa tešia z každého dňa. Iste, toto tvrdenie je trochu prehnané a tí, čo sú nútení pracovať od skorého rána na poliach, by si radi dopriali dlhšiu noc a viac odpočinku. Ale temní elfovia? Jaskynní bojovníci, ktorí sa dobre orientujú v temnote a poznajú skôr fakle ako slnko? Pre nich je to nová nočná mora. Alebo, lepšie povedané, denná mora.

Vchod do jaskyne vyzerá byť málo udržiavaný. Tu i tam sa nájde niekoľko vecí. Je očividné, že vstupná časť je používaná ako skladisko. Pre koho však? Väčšina nájdených vecí je jednoducho odpad. V niektorých keramických džbánoch je zvláštna tekutina, ktorú nechce nikto piť. Nechýbajú kusy starého železa. Krúžkovaná zbroj je akousi dominantou. Vyzerá zvláštna. Na jednej strane je to ťažké brnenie, ktoré ochráni proti mečom či sekerám. Na druhej strane sú v nej miestami oveľa väčšie diery, ako by mali byť. Opravované časti vyzerajú krehko a pripomínajú prácu niekoho, kto síce vie urobiť základné opravy, ale od experta má veľmi ďaleko.

Arowe je samozrejme problém. Arini pod pôsobením Arowe strácajú svoju silu. Len ťažko sa sústredia a rýchlo na nich padá nesmierna únava. Ich pokožka trpí a rýchle zalievanie vodou pomáha len minimálne.

Jašteri, na rozdiel od ich jazdcov, zvládajú pobyt na povrchu relatívne dobre. Vyhľadávajú tieň, ale zároveň chcú skúmať okolie a najstť si niečo pod zub.

Turknut rýchlo zisťuje, kto býva na tomto mieste. Za nízkymi stromami je dom. Nie je to žiadna chalúpka, ale veľký dom s primitívnou strechou a so stenami z hlíny a ihličia. Je to už dávno, čo videl takéto bývanie. V západných

krajinách sú skôr mestá a dobre plánované dediny, než nevzhľadné opustené domy uprostred ničoho.

Okolo domu je vysoký plot. Ťažko povedať, akou farbou bol kedysi natretý. Niektoré časti boli pravdepodobne biele, iné zas čierne. Po dlhom čase sú to už len iné odtiene sivej farby, ktorá je tu i tam trochu spestrená žltou alebo zelenou. Pripomína to prácu niekoho, kto má stále iné nápady a pri ničom nevydrží príliš dlho. V plote je niekoľko lát úplne rozmlátených, iné chýbajú. Dostať sa tak k samotnému domu nie je problém pre nikoho. Brána je otvorená a pôsobí veľmi krivo. Ak bola opravovaná, muselo to byť veľmi dávno. Nápis na bráne je zoškrabaný, len občas sa nájde málo poškodené písmeno.

Turknut vstupuje do domu priamo cez bránu. Je rýchlejší ako ostatní, pretože s pobytom pod Arowe má svoje skúsenosti. Aj jemu je však pobyt na povrchu nepríjemný. Plot obkolesuje dom, studňu a ohnisko. Všetko zanedbané, ale stále relatívne pevné. Z komína na streche vychádza nevyrazný dym.

„Zistím, kto tam býva. Ostaňte tu.“

„Nechod sám,“ žiada ho Gerana.

„Nechcem toho, kto tam je, vyplašiť. Nepoznáme to tu a ak nám ten niekto pomôže s orientáciou, bude to pre nás výhoda.“

„Tak som to nemyslela. Ak sa na teba vyrúti tlupa divochov, tak bude dobre, ak im nebudeš čeliť sám.“

„To zvládnem. Ostaň tu.“

Turknut pomaly prechádza jednoduchým dvorom a búcha na dvere. Nerozmýšľa nad tým, čo povie. Na to nie je čas. Po chvíli počuť ťažké kroky na drevenej podlahe. Niekto veľký a ťažký sa pohybuje k dverám.

„Kto ma budí? Kto chce spoznať Agnesov hnev?“

„Sme elfovia. Prichádzame za tebou z ďaleka.“

Agnes otvára dvere a premeriava si Turknuta skôr čuchom ako očami. Naťahuje svoju mohutnú ruku po ňom, ale veliteľ Sordinov ustupuje o dva kroky späť.

„Kde si? Ukáž sa, nech si ťa obzriem.“

„Som priamo pred tebou. Nevidíš ma?“

„Všetci elfovia vedia, že som slepý, ale ty si prvý, čo predomnou uteká. Kto si a čo skrývaš pred Agnesom?“

„Pravdepodobne nepoznáš všetkých elfov.“

„Pre mňa ste všetci rovnakí.“

„Ako som povedal, prichádzame z ďaleka a chceme ťa spoznať lepšie, ó mocný. Dovoľ nám spoznať teba a tento nádherný kraj.“

„Neverím, že si elf. Vy sa o všetko staráte tak, aby to bolo v harmónii a vo všetkých tých veciach. Tento kraj nie je krásny

a určite nie je krajší ako ten, z ktorého prichádzaš. Takže si slepý ako ja!“

Obrovský Agnes sa začína neskutočne silno smiať. Vyzerá to tak, ako keby sa už dávno na ničom tak dobre nezasmial. Turknut spočiatku nevie, čo má robiť, aby ho neurazil. Začína sa smiať s ním, aj keď vlastne nevie na čom.

„Koľko Vás je?“

„Bohužiaľ, nie veľa. Prešli sme množstvom nástrah a ne jeden z nás za to zaplatil životom.“

„Tvoj ľud umieral len preto, aby uvidel starého Agnesa? Si klamár. Si klamár, alebo podvodník.“

„Máš pravdu, mocný Agnes. Nie som však podvodník. My, čo sme sem prišli, hľadáme nový domov. Ten náš nám ukradol ten najhorší zo všetkých. Nevieme, kam nás cesta dovedie, ale s tvojou pomocou sa tí, čo sa nemajú kde schovať pred nástrahami sveta, dostanú na pekné, neobývané údolie, kde budeme žiť v mieri a prosperite.“

„Poď bližšie. Neublížim ti. Ver mi, ak chceš, aby som aj ja veril tebe.“

Turknut súhlasí. Prichádza bližšie a Agnes sa ho dotýka na hlave.

„Si elf, ale nie si elf. Nepoznám teba ani tvoj ľud, ale určite sa nájde niečo, čo máme spoločné. Buď ku mne úprimný. Hovor mi vždy pravdu a ja ti rád poviem to, čo chceš vedieť. Poviem ti aj to, čo všetko musíš urobiť, ak chceš to najdôležitejšie na svete.“

„Čo je podľa teba najdôležitejšie? Silná armáda? Kúzla? Spojenci? Drahokamy?“

„Šťastie. Obyčajné a neobyčajné šťastie. Prived' ostatných k veľkej borovici. Pri nej sa porozprávame.“

11. kapitola – Agnesov príbeh

Pre Arinov je akýkoľvek tieň pred páliacim slnkom veľkou úľavou. Pri veľkej borovici, ktorá je neďaleko Agnesovho domu, je skutočne príjemné prostredie. Potôčik sa kľukatí po jemne nerovnom teréne a mohutný strom poskytuje tieň. Veľké balvany, ktoré sú poukladané v tvare nedokonalého polkruhu poskytujú tieň pre mnohých. Za každý sa zmestia traja až štyria.

Nosiči, ktorí doniesli Geranu, si idú ľahnúť do tieňa. Cesta je pre nich veľmi náročná. Samotná Gerana sa teší z toho, že nie je priamo pod Arowe.

Všetci sa pozerajú predovšetkým na Agnesa. Nie je to žiadne prekvapenie. Nikdy o takomto tvorovi nepočuli, ale nie je v nich žiadna nenávisť, len otvorený záujem. Popíjajú vodu, ktorá je chutnejšia ako tá, na ktorú sú zvyknutí z podzemia.

Všetci hádajú, kto začne rozhovor. Bude to Turknut alebo Agnes? Krátku chvíľu ticha nakoniec prerušuje Gerana.

„Je pravda, že tvoje meno je Agnes?“

„Áno, to je pravda. Aké je tvoje meno?“

„Gerana. Volajú ma Gerana.“

„Ha-ha-ha, si ma rozosmiala. Gerana je ženské meno. Kto ti dal také meno?“

„Ale ja som žena. Nevidíš to na mne? Alebo si nepostrehol, že mám iný hlas?“

„Je to už dlho, čo som sa rozprával so ženami. Je to dlhý a smutný príbeh. Prepáč. Ja, Agnes, sa ti ospravedlňujem.“

Agnes sklápa hlavu na znak niečoho, čo temní elfovia veľmi nepoznajú. Gerana sa to snaží napodobniť, ale veľmi jej to nejde. Nemôže hýbať nohami a celá je otrasená tak fyzicky, ako i psychicky. Len málokto stratil tak veľa, ako ona.

„Nikdy som o nikom menom Agnes nepočula. Myslela som si, že je to ženské meno.“

„Ako sa opovažuješ! Sľúbil som, že ten, kto mi také niečo povie, už nikdy v živote nebude chodiť!“

„Tak to sa splnilo. Nemôžem sa postaviť. Moje nohy sú ochrnuté. Nebolo to tak vždy, stalo sa mi to nedávno. Je to trest za to, že som sa vzoprela Herdanovi.“

„Určite je to za to, že si sa vzoprela Herdanovi? Mne nemôžeš klamať. Poznám to.“

„Trafil ma samostrel v trpasličej pevnosti. Herdan chcel, aby som trpela.“

„Nepoznám celú pravdu, ale verím ti. Ak nemôžeš chodiť, ako si sa dostala až sem?“

„Vďaka Turknutovi. Zachránil ma. Niekoľko Arinov ma nieslo na nosidlách.“

„Arini! Klameš mi! Všetci Arini sú mŕtvi!“

Ak by Gerana mohla cívnuť, tak by to urobila. Hromový hlas Agnesa je počuť všade. Každé jedno ucho je prekvapené tou ráznou a hlučnou reakciou. Vzduch je plný Agnesovho hnevu a nepochopenia všetkých ostatných.

„Povedz mi, prosím, čo vieš o Arinoch. Každý detail.“

„Sú to bezcitné beštie. Kedysi to boli elfovia, ale prepadli zlu. Zabíjali pre radosť. Vraždili celé národy. Zosielali ohnivé kúzla, ktoré spaľovali celé mestá a ovládali zurganov, ktorí sa živili krvou ich protivníkov. Je to už dávno, čo sa objavil niekto taký. Skôr, ako tu boli Laskeri či akýkoľvek ľudia a skôr, ako sa elfovia starali o lesy. Arini nosia so sebou zlo a nenávisť kamkoľvek sa dostanú. Koho navštívia, ten zomrie.“

„Potom som sa pomýlila.“

„Nie, nepomýlila si sa. Poď sem.“

„Ja...“

„Hovorím, poď sem!“

Ruka Agnesa sa neuveriteľne rozrastá a berie si chudú Geranu medzi prsty. Chytá ju do momentálne obrovských dlaní.

„Nemala si ma klamať. Za toto budeš trpieť.“

„Počkaj, zadrž!“ Zapojil sa do debaty Turknut.

„Čo chceš?“

„Chcem pravdu. Chcem ju tak, ako ty. Rád ti poviem pravdu. Celú pravdu. Poviem ti príbeh nášho ľudu a nič nevynechám a ty mi povieš, či sme hodní tvojej priazne.“

„Ak ste Arini, tak nie ste hodní mojej priazne.“

„Nie sme Arini z minulosti. Sme temní elfovia. Aliancia niekoľkých klanov. Rozhodli sme sa, že si dáme meno, aké je známe z dávnej minulosti. Nevedeli sme všetko o tých, ktorých môžeš poznať ty. Vedeli sme len to, že boje medzi sebou sú zbytočné. Dali sme si hlúpe meno, aby sme ochránili múdrych a slabých medzi nami a aby sme spoločne postupovali pred skutočným nepriateľom. Dali sme si meno, ktoré môžeme zmeniť. Ale nechceme zmeniť náš cieľ. Najšť domov pre tých, ktorí sú prenasledovaní, slabí a potrebujú ochranu.“

„Tvoje rečnícke umenie je veľké, ale to neznamená, že ti môžem dôverovať. Všetko, čo robíš, môže byť lož.“

„Vyzeráš, ako niekto, kto si pravdu veľmi váži. Teraz ti poviem jednu z právd. Tú, na ktorej mi najviac záleží. Ak ublížiš Gerane, tak sme skončili. Jej rodičia i jej sestra, všetkých zahubil niekto, kto nemá zľutovanie. Môže za to niekto, kto je tvojim opakom. Ty nechceš ubližovať. Chceš pokoj a spravodlivosť. Ty Geranu nepotrebuješ k tomu, aby si prežil. My ju potrebujeme. Aj keď nemôže chodiť, vie nás viesť. Nie je dokonalá, ale to je len dobre. Pre nedokonalosť sa každý z nás môže zlepšovať. Stávať sa niekým iným. Objavovať svoju lepšiu časť a budovať lepší svet.“

„Ako sa voláš?“

„Som Turknut.“

„Aj Turknut je podľa mňa ženské meno.“

„To je možné. Pre mňa sú dôležitejšie veci ako mená. Čo chceš urobiť s Geranou? Polož ju na zem. Prosím ťa.“

„Ty ma prosíš?“

„Áno, prosím ťa. Prečo je ti to zvláštne?“

„Pretože Arini neprosia. Oni len berú to, čo chcú.“

„Polož ju a poviem ti pravdu o Herdanovi.“

„O ňom už pravdu viem.“

„To je dobre. Ale nevieš moju verziu tejto pravdy. Ani Geraninu.“

Obor púšťa Geranu na zem. Stavia sa do svojej plnej výšky. Doteraz bol prevažne zhrbený. Je o tri hlavy vyšší od Turknuta a jeho telo je posiate chlpmi a špinou. Napriek

tomu je na ňom vidno skôr starosti ako nejakú agresivitu. Tichý obor, tak by ho mohli volať.

„Povedz nám svoj príbeh, Agnes. Máme radi príbehy. Čo si zažil v svojom živote a ako si sa dostal až sem?“

„Nikomu som ten príbeh nerozprával a myslel som si, že by ani nikoho nezaujímali.“

„Teraz si stretol priateľov. A tí chcú vedieť aj to, čo nie je milé a príjemné.“

„Tak dobre. Hmmm. Kde začnem. Narodil som sa v osade, ktorá sa dnes volá Marelov súd. Prežil som otrasné detstvo. Bili ma, posmievali sa mi. Občas si ma vybral čarodejník z Marelovej veže na nejaký pokus. Nikto sa ma nezastal. Dostal som mená Biely Havran a Lord Pletron.“

„Prečo práve tieto mená?“

„Pre jedno divadlo. Chceli, aby som hral havrana. Dali mi bielu látku a smiali sa, že som biely havran. Nič som nemohol zmeniť. Tá látka bola hrozná a keď som musel tancovať pred pánmi, potkol som sa o zlatú sošku. Silno som si narazil nohu. Keď to videl ďalší čarodejník, vybral si mňa a ďalších dvoch, ktorí nemohli dobre chodiť. Každému dal meno Agnes. Vyhlásil, že kto premení Agnesa na zlatú sochu, vyhrá. Ja som sa ukryl, nenašli ma. Tí dvaja sa ale zmenili na zlaté sochy. Nevie, čo sa s nimi stalo.“

„Čo si urobil potom?“

„Utekal som. Čo mi sily stačili. Ale chytili ma. Mučili ma. Kvapkali po mne niečo, z čoho ma všetko páliło. Myslel som si, že horím. Skúšali na mne strely, ako kedysi Marel a ešte pred ním Luccus. Vždy som sa snažil utiecť a aj tak ma chytili. Potom sa to stalo. Chceli ma začarovať, aby som bol silný a aby som sa bil v aréne pre ich potešenie. Narástol som. Vtedy som bol mladý a silný. Tešil som davy a bojoval som s holými rukami proti presile. Kopali do mňa, hrýzli ma, a ja som ich kopal a hrýzol. Potom ma kúpil niekto zo Zeleného ostrova, ale loď sa v búrke potopila. Tak som sa ocitol tu. Len málokedy ide niekto okolo. Zvykol som si na samotu. Postupne som prišiel o zrak, ale pamäť mi stále slúži. Počul som o bojovníkoch, ktorí boli oslepení v tých najťažších bojoch a stále bojovali ďalej, ale môj príbeh je jednoduchší. Čas je veľký pán a proti nemu sa nedá bojovať.“

„Teraz máš priateľov. Sú veci, ktoré potrebujeme, ale hlavne ma zaujíma, čo potrebuješ ty. Ak pamätáš udalosti spred dávnych čias a po väčšinu života si pamätáš samotu, tak musí byť niečo, čo chceš.“

„Chcem pravdu. Stále mi niekto klamal. Chcem šťastie. Chcem lásku. Chcem sa budiť každé ráno s tým, že mi nikto nechce ublížiť. Nikto nie je v bezpečí. Keď opravím strechu, praskne do nej blesk. Keď zasadím novú úrodu, divé prasatá mi všetko rozryjú.“

„Ako ťa máme volať? Pretože ak ti dal meno Agnes niekto, pre koho si bol len akousi trofejou, tak si to meno nemusíš nechať. Daj si také meno, aké sa tebe páči a aké ťa vystihuje.“

„Nevedel som, že to môžem.“

„Môžeš veľké veci. Každý z nás môže.“

„Aký je tvoj príbeh?“

Turknut rozmýšľala. Sú veci, ktoré by nemal povedať. Genocída vlastného ľudu kvôli dráčikovi, ktorého aj tak Helana zabila. Genocída všetkých v podzemí len preto, že nevedel, čo robiť so zurganmi. To je len začiatok. Rozhodol sa všetko skratiť.

„Sme obyvatelia jaskýň. Naše jaskyne musíme opustiť. Prišla vojna a nás je málo. Navyše sa sám boh smrti pokúša zabíjať nás jedného za druhým. Zoslal šialenstvo na naše klany a bojovali sme proti sebe. Podzemie už pre nás nie je bezpečné a potrebujeme nový domov.“

„Tu nemôžete ostať.“

„Kam môžeme ísť? Poznáš miesto, kam sa môžeme dopraviť bez toho, aby bolo niekomu ublížené?“

„Viem, kto Vám pomôže. Môj priateľ. Vyzerá presne ako vy. Volal som ho Daerryl.“

„Daerryl je mŕtvy. Zabili ho. A ako vieš, že vyzerá ako ja? Nemáš zrak.“

„Viem, že je mŕtvy. Ale aj tak Vám môže pomôcť. Ilúzia vydrží len krátko. Musíš byť rýchly.“

Agnes je zvláštna postava. Je nemožné ho niekde zaradiť a nemožné je tiež určiť, čo presne dokáže a čo nie. Vytvára obraz, ktorý vyzerá ako úplná realita. Daerryl sa objavuje pred temnými elfmi, ktorí sa na to pozerajú s otvorenými ústami. Turknut dobre pochopil, že ilúzia nebude trvať dlho. Začal s tým nadôležitejším.

„Daerryl, potrebujeme pomoc. Všetci sú proti nám. Musíme sa dostať do bezpečia. Ľudia, elfovia z povrchu, všetci. Herdan prisľúbil každému odmenu za naše hlavy. Sian je mŕtvy, Saaren a mnohí ďalší tiež. Asi sme jediní Arini stále nažive.“

„Rýchlo hovoríš. Trochu uber. Postupne. Ako ste sa sem dostali?“

„Cez jaskyne. Východné chodby.“

„Východné chodby sú kvôli zurganom zakázané.“

„Zobudili sme ich a myslím, že chcú vraždiť trpaslíkov, trolov a ostatných. Nás nechali na pokoji.“

„Keď sa nasýtia, vyrazia na povrch a nikto ich nezastaví.“

„To je zlé. Musíme však vyriešiť najskôr tento problém. Potrebujeme nový domov.“

„Keď zabijú ostatných, budete na rade vy. Nikde sa neschováte. Preletia veľké vzdialenosti.“

„Aj na Zelený ostrov?“

„Možno áno. Nevieľ. Teraz pouvaj. Ak vás Herdan nechal na pokoji, tak to len preto, že chce škodiť niekomu inému. Znovu na vás zameria svoju pozornosť. Musíte sa Herdana zbaviť. Ak to urobíte, všetci vám budú vďačný a potom si ľahko nájdete domov.“

„Ako máme zastaviť Herdana?“

„Gerana musí...“

Daeryl zmizol. Agnesova kúzelná moc prestala fungovať.

„Vieš ho vrátiť? Niečo dôležitú nám chcel povedať.“

„Nezastavil som to ja. Musel to byť niekto iný. Mocnejší ako ja.“

„Herdan. Doriti! Je tu!“

12. kapitola – Nečakaná návšteva

„Vítam vás na povrchu,“ rozhovoriť sa Herdanov duch, ktorí sa práve objavil. Len tak, ako to má vo zvyku.

Pre temných elfov to nie je žiadna radostná správa. Každému jednému nejako ublížil ten, kto sa pre vlastné potešenie stále objavuje a mizne. Každá jeho návšteva prináša nejaké nové zlo. Nové výzvy a varovania sú už úplne pravidelné.

„Prečo nás nenecháš? A nemáš strach z Arowe?“

„Prečo by som mal mať? Ja som život i smrť. Som svetlo i temnota. Vlastne som si prišiel Arowe požičať.“

Herdan hovorí zaklínadlá a deň sa mení na noc. Ohnivá guľa na oblohe sa mení na tmavú, priamo až čiernu guľu. Prichádza úplná tma. Odrazu nevidno ani na krok.

„Prečo to robíš?“

„Pripravujem výhodu. Pre vás.“

„Akú výhodu?“

„Povedal som, že som vám ublížil už dosť. Teraz chcem pomôcť. Na ceste sú vojaci z Marelovej veže. ierny rád a ierna ruka. Majú v názve čiernu, ale v úplnej tme máte výhodu vy. Nie oni.“

„Prečo nám chceš pomáhať? Ak by si chcel naozaj pomôcť, tak ich pošleš opačným smerom.“

„Tak by som prišiel o zábavu. Bojujte dobre. Stavil som si na vás. Sice sám so sebou, keďže nikomu nedôverujem, ale aj tak. Dúfam, že ma nesklamete.“

„Tak nech je po tvojom. Odkiaľ prídu? Koľko ich bude?“

„Pozri sa smerom k moru. Tam zanedlho uvidíš lode. Jedna obeľ a nikto z nich sa nedostane na breh. Jedna jediná.“

Turknut rozmýšľala. Vôbec sa mu nepáči to, čo Herdan navrhuje. Na druhej strane je potrebné postarať sa o všetkých. Neurobiť ľhúpe chyby, ktoré zabili hrdinov.

„To ti nesplním. Skúšal si to na iných a ja ti s tým nebudem pomáhať.“

„Jeden život zachráni stovky životov. Budem tu stáť a pospevovať si veselú pesničku. Jeden život a ja ich zmetiem zo sveta, alebo bude boj, ktorý môžete vyhrať, ale veľa z vás padne.“

„Nikto sa neprosil o tvoje rady a pomoci. Ak chceš pomôcť, tak im povedz, aby sa vrátili.“

„Mal by si vedieť, o aké meno mi ide.“

„Určite chceš zabiť Geranu. To ani nemusím hádať.“

„Nie. Geranu nie.“

„Tak koho? Agnesa?“

„Môjho najlepšieho poradcu? Toho určite nie.“

„Agnes je tvoj poradca?“

„V tej jeho veľkej hlave sú zaujímavé nápady. Dajú sa výborne použiť. Nemusí s tým súhlasiť. Aj na nápad zmeniť deň na noc prišiel on. Nepovedal ti to? Ani nemusel. Ja to viem. Teraz si vypýtaj meno.“

„Nie, nevypýtam si meno.“

„Tak dobre. Poviem iernemu rádu vašu presnú polohu, presné počty i to, ako veľmi ste všetci unavení. Zoženiem im spojencov na boj proti vám.“

„To robíš stále. Na to netreba varovanie.“

„Varoval som ťa. Agnes je poslušnejší ako ty. Agnes, zabi ho! Zabi toho elfa!“

Niekoľko Arinov sa postavilo medzi obra a veliteľa, ale nemali šancu. Agnes ich jednoducho odtlačil preč. Turknut samotný nemá žiadnu chuť bojovať proti priateľskému obrovi. Vyťahuje chakram, ale nevie, na čo ho použiť. Po chvíli sa rozhodne utekať smerom k pobrežiu. Ak už má zomrieť, aby mohli ostatní žiť, tak nech je to smrť hodná hrdinov.

Po chvíli sa otáča. Už neuteká.

„Rozmyslel som si to. Budem bojovať.“

„Výborná správa. Tak do toho.“

„Daj mi me od Eraniel. Viem, že si ho zobral ty.“

„Je to hraka. Ale ako chceš. Tu ho máš.“

Herdanov duch prináša me a dáva ho do rúk Turknutovi. Ten si ho pozerá z každej strany. V jeho rukách z neho žiadne svetlo nevychádza.

Útoi na obra. Seká s mečom do obra tak, aby to Herdan dobre videl. Jedno seknutie na jednu stranu, druhé na druhú. Nespôsobuje však žiadne významnejšie zranenie. Je to divadlo. Niečo, na pobavenie i na to, aby sa viac priblížil ku Gerane. Naznačuje ďalší výpad, ale rýchlo ho prerušuje. Me hádže Gerane a tá ho pevne chytá do rúk.

„Zbav sa Herdana! Bojuj s ním!“

Na prekvapenie všetkých sa Gerana stavia na nohy, i keď by to malo byť úplne nemožné. Pozerá na Herdana a on na ňu. Niečo si medzi sebou vymieňajú v neznámom jazyku. Po chvíli sa hrdinka začína vyparovať. Jej telo postupne mizne a meč spolu s ňou. Rovnako mizne aj Herdan.

„Čo sa to deje?“ Pýta sa Turknut. Nikto mu nevie odpovedať.

„Si skvelý veliteľ. Urobil si dobre,“ odpovedá mu Agnes.

„Stratili sme Geranu.“

„Nie. Nestratili. Dal si jej nový život. Aj jej, aj Eraniel. Dobre sa pozri. Čo vidíš?“

„Nič. Tam kde bola Gerana je prázdno.“

„Aj tam, kde bol Herdan, je prázdno. Jeden druhého nemôžu zabiť. Budú však bojovať v dlhej a ťažkej vojne, bez víťazstva. Z mrzáčky je bojovníčka a z Herdana je väzeň, ktorý nemôže ovplyvňovať okolitý svet.“

„Uvidím ju ešte niekedy?“

„Eraniel je veľmi zvláštna. Počul som príbehy o nej a počas dlhých čakaní na zázrak som sa jedného dočkal aj ja. Eraniel sa vráti a spravidla sa objaví tomu, kto ju zabil naposledy.“

„Nerozumiem. Hovoríš nezmysly, Agnes.“

„Nehovorím nezmysly. Len ju poznám lepšie ako ty. Ty môžeš poznať lepšie Herdana, ja poznám lepšie Eraniel. Kedysi sa objavila aj mne po tom, čo som bol nútený ju zabiť.“

„Vtedy si naozaj prišiel o zrak?“

„Nie. Neklamal som ti, zrak mi zobral vysoký vek. Nepotrebujem však dobré oči na to, aby som videl, že stále ostáva dobro na tomto svete.“

13. kapitola – Vyglafova vidina

Vyglaf a jeho elfovia nerozumejú svetu na povrchu. Pred ich zrakmi prebieha boj ľudí proti ľuďom. Len teraz prišli z temnoty a už sú pre niekoho nepriatelia. Nemajú šancu v boji proti ľuďom z Aringoldu a iných bohatých miest. Nebol by to však Herdan, aby nepribalil malú zábavku aj v tomto prípade.

Námorníci zo Zeleného ostrova si myslia o temných elfoch svoje. Nerozumejú im a vlastne si nerozumejú navzájom. Odlišné kultúry, iný štýl života a myslenia. Kayla a jej zabijaci nepoznajú jaskyne a pre temných elfov je more úplne neznáme.

„Povedz mi, Vyglaf. Ty si nejaký čarodejník alebo čo to si. Vieš nejaké kúzla, ktoré by pomohli?“

„Znalosť kúziel a schopnosť ich vyčarovať na dostatočnej úrovni sú dve úplne odlišné veci.“

„Takže áno, alebo nie? Vieš Maraskenov spáliť na popol?“

„Ja nie. Asi nikto. Mágiu musíš pochopiť. Nie len žiadať nemožné v priebehu okamihu.“

„Takže nie. Nemôžeme zdrhnúť, neprebojujeme sa odtiaľto, nepomôžu nám kúzla. Ostáva len smrť.“

„Smrť môže byť riešenie.“

Vyglaf prichádza s dýkou k najbližšiemu mŕtvemu námorníkovi. Rýchlym chvatom mu otvára hrud’.

„Čo robíš?“

„Krvavá mágia.“

„To, čo robíš, je naozaj hnusné.“

„Ale užitočné.“

Černokňažník využíva svoje znalosti. Hľadá cestu. Takú, akú by nenašiel len tak hocikto. Ruky má od krvi a v myšli sa mu ukazujú rozličné obrazy. Tento je však iný, ako mnohé ostatné. Nečakaný. Ukazuje Kaylu. Nie však živú. Vidí pred sebou obraz cisárovnej, ktorá leží na zemi a vôbec sa nehýbe.

„Čo to robí? To čo robíš s tými špinavými rukami.“

„Vďaka krvnej mágií vedia niektorí z nás vidieť do novej budúcnosti a komunikovať na diaľku. Ukáže to obraz, ktorý môže ale nemusí niečo napovedať.“

„Čo ti to povedalo? Som zvedavá. Na Zelenom ostrove nič také nie je.“

„Ukázalo mi to smrť... Kráľa Maraskenov. Zomrie tvojimi rukami.“

„Tak sa stane. Všetky plány sú pripravené.“

Potešená Kayla ide k svojim najvernejším. Na tvári jej vidno obrovskú radosť.

14. kapitola – Herdanova poistka

Existuje veľa vecí, ktoré nemajú obyvatelia Zeleného ostrova v láske. Silné búrky, ktoré poškodzujú lode. Nemilujú tiež horúčavy, zosuvy pôdy a akékoľvek prírodné nástrahy. Omnoho viac však nadávajú na ľudí a niektoré ich názory. Neraz ich niekto považoval za jednoduchých, priamo až hlúpych. Kto chce okradnúť alebo oklamať ostrovanov, tomu sa to môže podariť – ale zároveň musí rátať s tvrdou odplatou, keď sa to všetko odhalí.

Kayla možno nie je najmúdrejšia na svete, ale dobre vie, že tí, čo ovládajú mágiu, sú nebezpeční. Nemusia vždy hovoriť pravdu. Samozrejme vie, že žiadny kráľ Maraskenov nie je. Používajú iný titul. A ak by sa už naozaj hovorilo o kráľovi, išlo by o kráľa ľudí. Nie všetkých, ale aj tak drvivej väčšiny. Šanca, že by práve ona niekoho takého zabila je minimálna. Navyše je to nelogické. Ľadová zátoka s Aringoldom priamo i nepriamo obchoduje.

Na druhej strane si uvedomuje aj to, čo sa deje práve teraz. Možno sa už nikdy nedostane na Zelený ostrov. Čo bude robiť? Ak sa nedostane na more, bude cestovať po súši? A až do Aringoldu? To je hlúposť. Tak isto ako cesta v utajení na lodi nepriateľov. I keď sa to už niekomu v dávnych dobách podarilo. Traja sa ukryli a v noci pozabíjali alebo zviazali všetkých ostatných. Či to tak bolo naozaj, čo... to nikto nevie. Je to legenda.

„Čo ti povedal?“ Pýta sa jej Tuomen.

„Vraj zabijem kráľa Maraskenov.“

„Nič také nie je.“

„To ja viem. Ale oni asi nie. Myslím, že im nemôžeme celkom veriť.“

„Chceš s nimi bojovať? Alebo sa vydať do tých jaskýň, ktoré opustili? Vraveli, že sú zasypané. Aj v tom klamali?“

„To neviem. Zistím to.“

Kayla sa znovu približuje k Vyglafovi. Necháva si na ústach svoj úsmev.

„Nemôžeme na more. Pôjdeme do jaskýň a zabijeme kráľa Maraskenov.“

„Do jaskýň sa nedostanete a rozhodne tam nie je bezpečie.“

„My sa dostaneme všade. Keď ste prešli vy, tak prejdeme aj my.“

„Nie všetci sme sa dostali na povrch. Pozri tie zranenia na mojich chlapoch. Spýtaj sa kohokoľvek z nich. Jaskyne sú našim domovom. Možno nie tieto, ale i tak tam nikto z nás nepôjde.“

„Mám ti veriť, že sa tam nedá dostať?“

„Je to fakt. Dám ti dôkazov koľko len chceš.“

„Verím len svojim očiam. Ideme.“

Vyglaf nerozumie jej logike. Po dlhej debata zisťuje, že to nemá cenu.

„My, čo nevieme nič o živote pod Arowe, budeme tu. Zatiaľ čo vy, čo nepoznáte jaskyne, sa tam pokúsite dostať. To nemá logiku. Je to úplná hlúposť.“

„Ako kráľ Maraskenov?“

„Elon Marasken je aktuálny kráľ ľudí. Zjednotil tie najväčšie ľudské rody pod jednu vlajku.“

„Povedz mi, čo si videl. Všetko, každý detail.“

„Nie všetko, čo vidno v krvavej mágií, sa skutočne stane.“

„Čo si videl? Naozaj. Neber ohľady a povedz mi celú pravdu.“

„Pokojne ti poviem pravdu, ale bez všetkých súvislostí ti to môže dať úplne nesprávny obraz. Môžem vidieť len časť pravdy, ktorá sa môže ukázať ako lož. Tak sa aj smrť môže ukázať ako život a život ako smrť.“

„Sakra chlape, čo si videl? Alebo tie tvoje dlhé uši nepočuli, čo som sa pýtala?“

„Videl som teba. Mŕtvu. To je všetko. Žiadne známky po zásahu zbraňami. Len tak si ležala, bez života.“

„Jed?“

„Možno. Proti nám je Herdan. Proti tebe a tvojim ľuďom asi tiež. Jed je jedna z jeho obľúbených zbraní.“

„Povedz mi o ňom a o jede. Kedy ho použil a ako?“

„Na toto nie som expert. Veľa o tom neviem. To by bola skôr otázka na Daeryla. Čo viem, tak si veľmi dávno vybral nejakú veľmi slabú skupinu. Zoslal na nich akýsi mor. Niečo, čo im neškodilo, ale všetkým ostatným áno. Po krátkej dobe boli armády, ktoré stáli proti nim, mŕtve. Oni prežili. A pretože pomreli aj tí, čo im mali doniesť jedlo a pitie, ako i divá zver a jedlé rastliny, bol to ich pomalý, hnusný koniec.“

„Dá sa zistiť, či je niečo také zoslané na vás? Alebo na nás?“

„Ťažko. Asi nie. Môžeme trochu spomaliť šírenie väčšími vzdialenosťami od seba. To je teraz problém.“

„Naozaj sa nedá ísť do jaskýň?“

„Prejdi niekoľko stoviek krokov a uvidíš našich, ako im padajúce kamene rozdrvili lebky.“

Kayla nevie, čo má robiť. Nemá možnosti. Vie, čo je potrebné, ale nemá tušenie, ako to dosiahnuť. Dostáva sa do štádia, ktoré je veľmi bežné na konzervatívnom Zelenom ostrove. Hľadanie nepriateľa. Potrebuje niekoho, na koho zvalí všetky problémy. Alebo minimálne väčšinu. Nieкто, kto toto všetko spôsobil. Pohľadom skúma škody. Prišla o lode, o veľa silných chlapov i o únikovú cestu. Plus zásoby potravín už v podstate neexistujú. Rýchlo si spomína na Nadreha. Nadreh a Herdan. Teraz je jej všetko jasné, ale kedysi to tak nebolo. Ak však všetko hodí na neho, ako bude pokračovať? A čo všetci ostatní?

„Za všetko môže Nadreh. Prišiel na náš ostrov a nasľuboval nám zlato za to, že s vami budeme bojovať.“

„To je typické. Pokiaľ však viem, my sme vám nikdy neublížili. To skôr ľudia z pevniny.“

„Už je to jedno. Je po nás. Nemôžeme ich poraziť a ani utiecť.“

„Možno nemáš pravdu. Sú aj mocnosti, ktoré dokážu poraziť Maraskenov, Laskerov a ostatných.“

„Áno? A kto?“

„Ty nie, ani my. Ani spolu nemáme šancu. Ale čo lesní elfovia? Tých je dosť a toto okolie poznajú dobre, ak sa nepletiem.“

„Doteraz boli vo vojne a idú proti vám. Vy ste cieľ, nie ľudia.“

„Ak im ale povieš, že sme mŕtvi, tak čo budú robiť oni? Proti komu budú bojovať? V mojej skupine je minimum bojovníkov. Môžeš ich presvedčiť, že sme zahynuli všetci.“

„Prečo by som to robila?“

„Pre tvoj ľud. Chceš sa dostať domov a ja ti s tým môžem skúsiť pomôcť.“

„Nerozumiem. Ešte raz. Aký je tvoj plán?“

Vyglaf zhlboka dýcha. Napriek tomu, že je v tieni, mu pobyt pod Arowe nie je príjemný. Hrozba smrti v akomkoľvek okamihu mu tiež nepomáha.

„Pozri sa na to takto. Zjednoduším to. Každý nás chce zabiť. Ak tu nebudeme, tak si budú musieť nájsť nový cieľ. Znovu budú bojovať elfovia a ľudia o územia. Tak isto, ako doteraz. Vy sa budete môcť vrátiť. Je len potrebné zariadiť, aby sa znovu pustili do seba.“

„Prečo to hovoríš mne?“

„Lebo len ty sa vieš dostať tak k elfom, ako i k ľuďom. My by sme boli príliš nápadní.“

„Fajn. Ako sa tam dostanem? Jediná prístupová cesta je zablokovaná. Nebudú sa pýtať, či sa chcem rozprávať. Jednoducho začnú strieľať.“

„Nájdeme inú cestu. Mágia ti nájde inú cestu.“

Len čo to dopovedal, prišli k nemu ďalší traja čiernokňažníci. Vedeli, aký nápad sa objavil vo Vyglafovej hlave.

„Odlož všetko, čo nepotrebuješ.“

„Chceš ma vyzliecť?“

„Chcem, aby si bola čo najľahšia. Kúzlo, ktoré urobíme, je dosť náročné. Nás je málo a naša sila je pod Arowe oveľa nižšia.“

„Žiadny človek, elf ani nikto ma nebude vyzliekať!“

„Odlož tú smiešnu zbraň.“

„Môj vajtar? Nikdy!“

„Dobre, nech je po tvojom. Postav sa sem. Zatvor oči.“

„Postav sa sem a zatvor oči? Čo to má znamenať?“

„Budeme ťa dvíhať.“

„Nebojím sa výšky.“

„Ale mala by si sa. Pripravená?“

Kayla nerozumie. Arini povedali pár krkolomných zaklínadiel a ona sa začala dvíhať. Letí. Nie ako vták, je to skôr ťarbavé dvíhanie akousi neviditeľnou rukou vyššie a vyššie. Až tam, kde končí roklina a začína krásna, zelená lúka. Kúzlo ju pomaly ukladá do trávy.

Svetlí, lesní alebo jednoducho normálni elfovia sa od tých jaskynných výrazne líšia. Iný názor na svetlo a temnotu, na harmóniu... v podstate na všetko. Dá sa povedať, že elfovia z povrchu sú jednoduchí a pokojní. Majú svoj poriadok, svoje lesy a ideály. Problém je, že ich susedia nie sú tak mierumilovní, ako oni. Preto musia často brať luky na svoju obranu. V záznamoch však nie je nič o útočných vojnách.

Podľa legiend boli kedysi skoro všade. V malých skupinách žili v súlade s prírodou svoje dlhé životy a udržiavali svet tak, aby sa menil len minimálne. Kedysi netrpeli nedostatkom, nepoznali vojny a choroby. Už od mladého veku sa učili správať dôstojne a vážili si každú živú bytosť.

Potom sa zjavili trpaslíci. S tými si nerozumeli, ale nemali výrazné konflikty. Horšie to bolo s ľuďmi. Tí chceli viac. Stále viac. Postupne ukrajovali z územia elfov a aj keď prehrávali boje, nevzdávali sa. Elfovia ich nikdy celkom nevyhubili a o dve ľudské generácie sa ich sila zväčšila natoľko, že elfovia museli brániť svoje hranice. Nie vždy ich ubránili.

Dnes vychádzajú elfovia a ľudia spolu skôr zle. Nejedna vojna o územia skončila tak, že sa posvätné lesy zmenili na veľké polia, na ktorých rastie hlavne pšenica. Elfov je menej, ale v umení vojny vynikajú. Na druhej strane, ľudí je podstatne viac. Hlavne po tom, čo sa stala udalosť, ktorú elfovia i temní elfovia označujú ako Veľký odchod.

Elfovia sa rozdelili. Tí, ktorým nevyhovovalo priveľa zákazov a pravidiel, sa rozhodli vyjadriť svoju nespokojnosť odchodom. Osídlili tak ostrov Azoya, rôzne močiare, ako i niektoré polopúštne územia. Najviac sa im však darilo v jaskyniach.

Lesní elfovia tiež nezaháľali. Pod vedením najrôznejších veliteľov budovali opevnené obydľia a venovali sa kultúre, technike a mnohému ďalšiemu. Lesní elfovia dosiahli veľké víťazstvá napríklad pri spracovávaní ocele. Ich zahnuté meče patria k tomu najlepšiemu, čo sa dá na celom kontinente zohnať. Navyše sa dostali do priameho konfliktu po magickej stránke s Čiernym rádom, čiernokňažníkom od temných elfov a rôznych záhadných bytostí z veľkých diaľok.

Napriek tomu sú elfovia z povrchu vo veľmi zlej situácii. Sú v skoro nepretržitej vojne s ľuďmi, hlavne s mocným rodom Laskerov. Vojenská výprava proti Čiernemu rádu dopadla katastrofou v prvom i druhom pokuse a netreba zabudnúť na to, čo dokázal Herdan za krátky čas. Vlastne nielen Herdan. Boh smrti a Varena, ktorá krátky čas viedla temných elfov, spôsobili neuveriteľné utrpenie. Celé armády sa dostali pod mocné kúzla a zaútočili na svoj vlastný ľud. Prípadne na ľudí, čo znamenalo silnú odvetu od Laskerov a ostatných ľudských rodov. Niektoré slobodné mestá, na čele s Lanisportom, prestali akokoľvek obchodovať s elfmi.

Tá najhoršia udalosť je samozrejme smrť. Smrť kráľovnej Anuen za neznámych okolností. Vina je samozrejme hodená na Herdana. Smrť si prišla po popredných veliteľov, napríklad po Aimara. Chrám Eraniel bol premenený v prach.

Tak ako ostatní, aj elfovia dostali ponuku. Množstvo zlata za každého mŕtveho temného elfa. Ponuka, ktorá dáva zmysel. Predsa len, temní elfovia, alebo inak Arini, sa odsúdili. Sú nepriatelia. Ale zároveň sú to tí najbližší. Lesní elfovia sa nedelia na klany, rody ani nič podobné. Sú jednotní. Okrem seba však nemajú komu dôverovať. Všade okolo nich sú ľudia. Tí síce neťahajú za jeden koniec, ale žiadnej skupine nemôžu veriť. Predovšetkým nie Čiernemu rádu.

Nevraživosť medzi Čiernym rádom a lesnými elfmi sa začala už dávno. Veľmi sa prehlbila po potvrdení správ o nekromancii. Túto praktiku lesní elfovia zakazujú a čarodejníci im poslali oživeného poslíčka, ktorému napísali na čelo nápis: „Dajte sa vypchať!“

16. kapitola – Pirátka

Elfská hliadka neskrýva svoje prekvapenie. Lietajúca pirátka nie je nič obyčajné. Po prerušení bojov s ľuďmi sa časť lesných elfov presunula do blízkosti Lanisportu. Klasické sledovanie situácie na svojich hraniciach. Všetko na západ od Lanisportu patrí elfom a v samotnom prístavnom meste nie je problém spozorovať príslušníkov tejto rasy.

Hliadku zaujalo nielen jej objavenie, ale hlavne spôsob, ako sa dostala tak vysoko. Niekoľkí sa pozreli cez okraj priepasti a uvideli tak námorníkov zo Zeleného ostrova, ako i temných elfov. Okamžite poslali posla do vnútrozemia so správami o týchto dvoch odlišných skupinách.

„Zlož zbrane. Okamžite.“

„Pokojne. Prichádzam za vami... v mieri.“

„Zbraň na zem!“

„Môj vajtar? Ale no tak. Vás je veľa a ja som jedna.“

Elfovia vyberajú svoje šípy. Nemá kam ujsť.

„Spokojní? Tu ho nechám. Neublížujte mi.“

„Čo chceš dosiahnúť? Ty a tvoji podzemní priatelia?“

„Sme obkľúčení ľuďmi z Aringoldu. Rozhodli sa zachrániť aspoň mňa.“

„To nie je pravda. Povedz mi celú pravdu.“

Veliteľ elfskej hliadky sa na ňu pozerá nemilosrdným pohľadom. Nedovoľuje nikomu z hliadky, aby sa k nej priblížil.

„Čo presne chcete počuť? Pripravili sme sa do Lanisportu a Maraskeni nám ukradli lode a začali po nás strieľať.“

„Nechceme sa dostať do konfliktu. Pošleme ťa späť. Zoskoč, alebo ťa prinútíme zoskočiť.“

„Hľadám pomoc a vy ma chcete zabiť?“

Od veliteľa hliadky neprišlo už žiadne slovo. Ako prvý vypálil šíp a za ním rovno ďalší. Zelený ostrov prichádza o svoju cisárovnú.

„Čo s ňou teraz?“

„Teraz by sme ju mali zhodiť. Potrebujem niečo dlhé. Nájdite čo najdlhší konár. Alebo čokoľvek dlhé. Zhodíme ju dolu.“

„Prečo ju jednoducho nechytíme a nezhodíme?“

„Nikto sa jej nedotkne. To je rozkaz. Myslím, že viem, aký je plán temných elfov.“

„Ako by nám ublížila, keď je mŕtva?“

„Prečo by presúvali jedného človeka k nám? Moja práca je v prvom rade zabezpečiť naše hranice. Oni radi narušia našu harmóniu. Temní elfovia zabili už mnoho našich. Ďalších si zotročili. Najlepšie riešenie je nič neriskovať. Nie sú to naši priatelia a nech chcú čokoľvek, nebudeme riskovať naše životy pre ich dobré či zlé rozhodnutia.“

Lukostrelci prichádzajú s dlhým hrubým konárom. Po krátkej námahe sa mŕtve telo dostáva na spodok rokliny.

„Čo ostatní? Čo s tými tam dole?“

„Môžeme ich zabiť. Pri streľbe z výšky máme veľkú výhodu.“

„Nenecháme ich zabiť ľuďmi? Alebo pomrieť od hladu? Nemajú ako ujsť.“

„Nie. Zbavíme sa tejto hrozby čo najskôr.“

„Nemáme dosť šípov. Je ich priveľa.“

„Tak do temných. Pálte, kým vám nedôjdu šípy.“

„To je proti tomu, čomu veríme. Je proti harmónii zabíjať tých, ktorí sa nemôžu brániť.“

„Strieľaj, ak nechceš, aby som ťa zhodil do rokliny.“

Elfskí lukostrelci postupne vystrelali všetky šípy a dávajú sa na pochod do vnútrozemia po posily a ďalšie šípy. Veliteľ ostáva na mieste k nepochopeniu všetkých ostatných.

Dole v rokline sa každý snaží schovať pod akýkoľvek previs alebo pod telo námorníka alebo temného elfa. Mŕtvych temných elfov je výrazne viac. Vyglafovi je jasné, kto dal v skutočnosti pokyn na streľbu. Pre dva šípy, ktoré z neho trčia, však nemôže urobiť vôbec nič.

17. kapitola – Poslední

Turknutova snaha priniesť svoj ľud do bezpečia prináša ovocie. Pre tých, ktorí prežili dlhú cestu, je čas na odpočinok. Nikto však nevie, koľko času im ostáva. Dobré si uvedomujú nebezpečenstvá.

Na rozdiel od Vyglafovej skupiny majú jednu výhodu. Len málokto vie, kde sa nachádzajú. Dostať sa však odtiaľto do bezpečia je veľmi náročné. Zvlášť, keď nikto nevie, kde je bezpečie.

Turknutovi chýba pomoc od tých, ktorým veril. Gerana je preč, Helana tak isto. Sagrat, Saaren... všetci sú preč. Teraz sú všetky rozhodnutia na ňom. Môže dôverovať Agnesovi? A hlavne, kam dovedie svoj ľud? Kde bude kedysi mocný klan Sordinov bojovať o prežitie?

„Viem, kam by si sa mal vydať. Ale je to cesta, ktorá sa ti nebude páčiť.“

„Kam? Povedz mi, kam by bolo dobre ísť?“

„Naspäť. Do jaskýň. Do vášho pôvodného domova.“

„Prišli sme až sem. Máme ísť znovu naspäť?“

„Nemôžete tu ostať. Silná armáda zabijakov a čarodejníkov z Marelovej veže s vami nebude mať zľutovanie. Poznám ich silu a nech je sila tvojho ľudu akákoľvek, bude to váš koniec.“

„Neviem o nich skoro nič. Ale musí byť spôsob, ako ich poraziť.“

„Ani za cenu veľkých strát sa vám to nepodarí.“

Agnes má s Čiernym rádom skúsenosti. Na rozdiel od temných elfov, ktorí nepoznajú miestnu krajinu a ani to, kto tu má skutočnú moc.

„Myslím si, že existuje spôsob, ako ich poraziť.“

„Ako? Nemáš šancu. Môžeš mi veriť.“

„Dobijeme Marelovu vežu. Porazíme ich armádu tu, následne ich sily na mori a potom posádku ich mesta.“

„Ako? Vojensky sú silnejší. Aj magicky. Nemáš šancu.“

„Ako je možné, že ty si stále nažive?“

„Nie som pre nich hrozba.“

„Ani my pre nich nie sme hrozba. To si myslia.“

„Máš so sebou ženy a deti. Máš svojich krajanov, ktorí nevedia bojovať. Ak ich neuchrániš, zomrú. Nemôžeš ich uchrániť.“

„Zaveď ma k lesným elfom.“

„Tí ňa zabijú.“

„Uvidíme.“

Agnes nerozumie. Prečo by mal zariadiť stretnutie odvekých nepriateľov? Čierny rád chce smrť temných elfov. Ľudia chcú smrť temných elfov. Lesní elfovia chcú smrť temných elfov. Nech sa Turknut stretne s kýmkoľvek, nikto s ním nebude spolupracovať.

„Poznám tvoju túžbu, Turknut. Chceš poslať svetlých elfov proti Čiernemu rádu. To by malo zmysel, keby nevedeli nič o

kúzloch a ovládaní iných. Ale oni sú v tom väčší experti ako ty. To nevyjde.“

„Preto by si to ani neskúsil?“

„Neskúsil. Tadiaľto cesta nevedie.“

„Ale čo máme robiť? Ak by sme sa aj dostali niekde ďaleko. Do niektorej púšte alebo na opustený ostrov. Prídu za nami a zabijú nás.“

„To máš pravdu.“

„Možno by to chcelo zmenu myslenia. Nájdem miesto, kde za nami Čierny rád nemôže.“

„Také miesto neexistuje. Dostanú sa všade.“

„Nasadneme na lode a odplávame čo najviac na západ.“

„Na západ je Marelova zem.“

„Tak na východ.“

„Nemáš lode.“

„Vyrobíme loď.“

Agnes sa začína smiať. Turknutova naivita je pre neho zdroj zábavy. Hovorí o veciach, ktorým nerozumie. Nevie nič o stavbe lodí, o ich používaní, o morských prúdoch a o tom, ako môže vietor uľahčiť cestovanie pomocou plachiet. Nevie nič. To sa mu páči. Konečne niekto, kto sa nevzdáva a neustále hľadá riešenie. Aj tam, kde žiadne nie je.

„Nevieš vytvoriť loď, ani keby si mal veľa času. Lode nie sú riešenie.“

„Čo ilúzia? Presvedčiť ostatných, že tu nie sme? Magicky sa schovať?“

„Máš na to kúzla? Dosť čarodejníkov? Dostatočnú silu? A vieš, že ňa tí z Marelovej veže ľahko prekuknú?“

„Potom existuje len jediná možnosť.“

„Aká?“

„Čierny rád môže bojovať proti Čiernemu rádu. Môžu bojovať proti sebe.“

„Vieš to urobiť? Ako to urobíš?“

„Ty to urobíš. Sledujem, ako dobre ich poznáš. Musel si im prejsť cez rozum. To je dôvod, prečo si nažive. Nenechali by ňa na pokoji. Máš na nich niečo. Vieš ich slabosť. Vieš, aké sú ich plány a čo urobia.“

„Ak ti pomôžem, zabijú ma.“

„Ak mi nepomôžeš, zabijeme ňa my.“

„Silné slová. Myslíš, že by ste ma premohli?“

„Nemáme čo stratiť. Ale ak nám pomôžeš, môžeme ňa zobrať so sebou. Budeš náš radca, náš priateľ a kým budeme žiť, budeme si ňa ctiť. Poznáš samotú. My poznáme beznádej. Prekonajme to.“

„Múdre slová. Ale povedz mi. Čo chceš urobiť? Chceš bojovať, kým tvoj ľud nezomrie? Alebo kým zabiješ všetkých svojich nepriateľov?“

„Mier je dočasná záležitosť a víťazstvo neprichádza bez obetí.“

„Si bojovník. Ale vieš byť aj vodca v mierových časoch?“

Turknut uvažuje. Napadá mu niekoľko viet, čo môže povedať. Vie, že ho Agnes skúša a trpezlivo čaká na jeho odpoveď.

„Neviem. Ak ale dosiahnem mier, tak mi bude jedno, kto nás bude viesť. Vzdám sa velenia, keď skončí vojna. Znovu sa ho ujmem, keď príde nebezpečenstvo.“

„A ak bude neustále nebezpečenstvo? Nikdy sa nevzdáš velenia? Budeš doživotný diktátor?“

„Neviem, ako je to u ľudí a u ostatných. U nás vláda končí nožom v chrbte.“

„Radšej odíď späť do jaskýň.“

„Pošli za nami tých zabijakov. Všetkých. To je to, čo chcem.“

„Ako si praješ.“

18. kapitola – Krvavá dohoda

Agnes je dosť inteligentný na to, aby pochopil najrôznejšie plány. Na druhej strane vie vyzeráť nechápavo, keď chce. Nie je bojovník, nie je pre neho dôležitá hrdosť či česť. Len život a boj so samotou.

Pre obávaných čarodejníkov nepredstavuje Agnes žiadnu reálnu hrozbu. Berú ho ako spojenca či informátora, i keď je pravda, že práve oni to nepotrebujú. Tí najlepší čarodejníci majú hneď niekoľko darov. Okrem deštruktívnej mágie, ktorá prekoná aj akékoľvek umenie temných elfov, ovládajú aj najrôznejšie ilúzie a vyvolávania. Veľmajstri rádu dostávajú od ostatných správy cez vlastný systém komunikačných kúziel a tak vlastne nikam nemusia chodiť.

Zabijaci z Čiernej ruky počúvajú svojich pánov na slovo. Aj keby išlo o tie najnáročnejšie úlohy, ktoré vyžadujú bezcharakterné správanie.

„Rád ťa vidím, Zarin. Čo naša dohoda, stále platí?“

„Záleží na tebe. Čo vieš?“

Zarin je členom Čiernej ruky. Jeden z tých, ktorým ľudskosť nič nehovorí a o to menej sa pýta. Žiadne dlhé rozhovory sa od neho nedajú čakať a viac, ako svoje ústa, používa ruky. Najsilnejší, najrýchlejší a najviac bezohľadný. Kedysi dávno urobil dohodu s Agnesom. Jeho život za jeho informácie.

„Viem mnohé. Pri živote v samote dumám nad životom a nadávam na boľavý chrbát. To ma posúva dopredu.“

„Žarty bokom. Kde sú temní elfovia? Boli tu.“

„Boli. Prišli za mnou. Chceli radu a poradil som im.“

„Čo si im poradil?“

„Aby sa vrátili. Tu nemôžu byť a nemajú sa ako dostať preč.“

„Kedy odišli?“

„Deň dozadu. Ale pohybujú sa pomaly. Majú ženy a deti. Aj ranených.“

„Vyrážime okamžite.“

Sedemdesiat elitných zabijakov sa rýchlym krokom dostáva do podzemia a čarodejníci za nimi. Dvadsiatka ľudí, ktorí ovládajú mágiu na vysoko nadpriemernej úrovni a nemajú strach. Zvlášť keď majú so sebou takú silnú ochranu.

Dôverujú Agnesovi. Zvlášť Zarin. Keby chcel, tak by si aj s takým obrom poradil. Omnoho viac ho zaujíma zlato a dobrodružstvo. Postaviť sa proti tomu najlepšiemu z temných elfov a poraziť ho v čestnom súboji, to je veľká výzva. Nevie, kto ich vedie. Ale je mu jasné, že len tak hocikto sa mu nepostaví čelom.

Napriek očividnej sile a nepopierateľných schopností je pre Agnesa a Turknuta jednoduché prejsť im cez rozum. Keď sa všetci z Marelovej veže dostali do jaskyne, Agnesovi stačilo zatarasiť vchod obrovským balvanom. Isto, s pomocou silných kúziel je možné rozdrviť akýkoľvek balvan na prach. Tu však prichádza na rad sila, ktorú dal Herdan temným elfom. Kontrola zurganov. Krvilačných beští, ktoré poslúchnu každý povel a svojimi počtami rozdrvia akúkoľvek armádu. Na povel sa celé hordy týchto bytostí ukryli a hibernovali pri východe z jaskyne. Jedno lusknutie prstami a v momente sa okrídlené bytosti spustili na nič netušiacich zabijakov a čarodejníkov. Zarinovi neostalo nič iné, než odrážať útoky. Dokázal to dlhšie ako ostatní.

Medzi temnými elfmi chýba niekto, kto by hovoril myšlienky o morálke, etike a celkovo o tom, kto je správny. Tí, čo ostali, sú však šťastní. Nie z utrpenia iných a z výkrikov tých, ktorí sa stali obeťami zurganov. Sú šťastní, že sú nažive.

„Agnes, je po všetkom. Otvor. Odsuň ten balvan.“

Nič. Žiadna reakcia. Všade je len tma a svietiace oči zurganov, ktorí nemajú v pláne napadnúť temných elfov. Postupne sa rozchádzajú hlbšie do jaskýň, zatiaľ čo temní elfovia len nechápavo pozerajú na balvan. Snažia sa ho odtlačiť, ale bezúspešne.

19. kapitola – Zradca?

Turknut nerozumie. Nie je to prvýkrát, čo sa mu plán pokazil. Ako však improvizovať, keď je medzi jaskyňou a svetom na povrchu obrovský balvan?

„Eludia?“

„Áno?“

K Turknutovi sa presúva jedna z temných elfiek. Doteraz bola skôr vzadu a nevie, prečo ju veliteľ volá k sebe.

„Ty poznáš Vyglafa. Myslíš, že nás mohol zradiť?“

„Ako to myslíš?“

„Nedostane sa cez ten kameň. Niekto musel zabiť Agnesa.“

„Myslíš, že by to dokázal?“

„Myslím, že áno.“

„To je blbosť. Prečo by to urobil práve on? Keby som mu vo všetkom verila tak idem s ním. Nie som tu s tebou. Možno si sa zbláznil. Čo vieme? Vieme len to, že niekto zavalil dvere balvanom a už ich neodvalil. Prešli sme obrovskú vzdialenosť a má nás zastaviť jeden balvan?“

„Agnes ho zavalil. To viem.“

„Nie, nevieš. Predpokladáš to. Mne sa to zdá logické. Dostane tých, čo nás chcú zabiť, do pasce. Je to veľmi jednoduché. Ale neodvalil balvan. Rozmýšľaj. Turknut, si skvelý vodca. Verím v teba a ostatní tiež.“

„Napriek tomu sme na konci cesty. Zradili nás.“

„Možno. Ale nie sme zbabelci. Sme národ bojovníkov. Nám patrí krvavá mágia. My vieme vytvárať ohnivé kúzla a vrhať blesky, keď je to potrebné. Na to si nepomyslel? Ale pomyslel si na to, že jeden z nás zradil ostatných? Čo sa s tebou deje?“

Niektorí Arini sa presúvajú akoby na jej stranu. Má pravdu. Cítia to, čo cíti ona. Hnev, ale nie beznádej. Šíri sa z nej odhodlanie. Pre niekoho je to jasný dôkaz, že Turknut by nemal viesť svoj ľud. Mal by dať vedenie niekomu inému. Je silný, ale prestáva veriť sám sebe.

Napriek tomu je podľa Eludie dobrým veliteľom. Aj podľa tých, ktorých Eludia nepresvedčila.

„Chceš ma pripraviť o vedenie.“

„Nie. Nechcem. Ty si dobrý veliteľ.“

„Ale chceš.“

„Nechcem. Ale vieš čo? Urobím to. Pod mojim velením sa dostaneme na povrch. Keď tam budeme, tak ti možno aj samotná Arowe dodá nové sily.“

„Dobre. Zober toto.“

Turknut odovzdáva chakram a Eludia ho vďačne prijíma. V jej rukách možno nevyzerá tak hrozivo a vidno, že s takýmito zbraňami nemá skúsenosti.

„Lepšie?“

„Zvláštne. Lepšie. Mám taký zvláštny pocit...“

„Aký máš pocit? Čo sa stalo?“

„Keď som ti dal ten chakram, tak je mi akosi lepšie na duši. Neviem to vysvetliť. Škoda, že tu nie je Gerana. Tá by to možno chápala.“

„Povedz mi, ako sa teraz cítiš.“

„Lepšie. Jednoducho lepšie. Akoby ma niečo ťažilo, sťahovalo k zemi. Teraz je to preč.“

„Nikto by nemal mať tú zbraň príliš dlho. Je to Herdanovo dielo. Nikto nevie, čo urobí s tým, kto sa mu podmaní.“

„Nechaj si ho. Teraz je čas dostať sa von.“

„Takého veliteľa si pamätám.“

Turknut sa dotýka balvanu. Dlaňou sa snaží o ňom zistiť čo najviac. Preskúmať každý detail. Je príliš ťažký na to, aby s ním pohli. Jedine Agnes s ním pohol a aj on sa s ním musel poriadne namáhať.

„Spálime ho.“

„Kameň nehorí.“

„To nie je dôvod to neskúsiť.“

„Nemáme žiadnych čiernokňažníkov. Všetci zahynuli cestou alebo sa pridali k Vyglafovi.“

„Dobre. To je v poriadku. Ale sú medzi vami takí, čo majú základné magické nadanie. Alebo nie? Kto vie urobiť nejaké kúzla?“

Veliteľ očakáva, že sa zdvihnú ruky. Tu a tam sa podvihne ruka a daný elf povie, čo v oblasti mágie dokáže. Dá sa nájsť spôsob, ako kúzla zosilniť. Alebo vhodne skombinovať.

O to horší pohľad je na množstvo utečencov, ktorí nevedia o mágií nič. Nie je tu nikto s nadaním Vareny. Nie je tu Daeryl, ktorý by našiel spôsob, ako prekonať nepredstaviteľné. Gerana je preč. Všetci tí, čo niečo vedia, už nie sú medzi živými. Nedvíhajú sa ruky a Turknut si uvedomuje, že to asi nebol najlepší nápad. Namiesto novej magickej sily je len prehlbujúca sa depresia.

Myslí na to. Predstavuje si, ako si národ Arinov, jeho vlastný národ, nevie ani len zapáliť drievka v ohnisku. Samozrejme, že sa dajú použiť kremene. Pre tých, ktorí boli hlboko rešpektovaní pre magickú silu, je to obrovská potupa.

„Skúsme ho odlačiť. Dajme dopredu tých najsilnejších. Vidno trochu svetla. Sme blízko. Len musíme dobre použiť svoju silu,“ hovorí Eludia.

„Skúsiť to môžeme. Poďme na to. Silní dopredu, ostatní ďalej. Rýchlo, dajme sa do toho!“

Armáda, ak je množstvo bezbranných civilistov a pár bojovníkov nazvať armádou, sa dáva do pohybu. Podľa veliteľových inštrukcií sa tí, ktorí dominujú fyzickou silou, presúvajú čo najbližšie k balvanu. Pre každého to znamená minimum priestoru. Vzniká hustá tlačnica. Každopádne sa z celého zástupu dokáže natlačiť priamo k balvanu len päť chlapov.

Sám Turknut necháva svoje miesto iným. Odpočítava.

„Chlapi, na tri. Raz, dva... TRI!“

Obrovská snaha sa vypláca. Balvan sa o kúsoček posunul smerom preč z jaskyne. O trochu viac svetla sa dostáva do temnoty. I cez veľkú snahu je však balvan jednoducho príliš ťažký. Obrovský kameň sa znovu zosunul na pôvodné miesto.

„Máme iné možnosti?“

„Agnes to zavrel sám. Stačí sa dostať von niekoľkým z nás a odtlačiť ho. Ak to bude pod iným uhlom, možno to bude podstatne jednoduchšie.“

„Mám lepší nápad. Čo keby sme jednoducho Angesa zobudili? Stále uvažujeme, že nás zradil. Alebo že ho niekto zabil. To sa samozrejme mohlo stať. Ale čo ak jednoducho spí? Volali sme na neho. Volajme znovu. Môžeme ho zobudiť a sám nám otvorí.“

„Volaj, ak chceš. Už sa to skúšalo a nikto neprišiel.“

„Nepočuli sme žiadny smiech. Žiadne reči. Nič. Možno nás naozaj nepočul. Ak sa poriadne všetci zaprú, bude nás ten obor lepšie počuť. Potrebujeme zväčšiť puklinu.“

„Súhlasím. Moment. Niečo som si neuvedomil doteraz. Keď sme vychádzali z jaskyne, tak tam žiadny balvan nebol. Keď sme sa vracali do jaskýň, tak tam nebol. Sám som videl, ako sa blíži Čierny rád. Ani oni nevideli ten balvan. Jednoducho sa zjavil. Je to záhada. Zvláštna záhada. Nebol nikde a zrazu bol v Agnesových rukách a použil ho. Pre mňa je to podozrivé.“

„Tak sa ho spýtaj, až tu bude. Teraz musíme prejsť cez ten balvan.“

„Mám toho dosť. Už stačilo. STAČILO! CHCEM ODTIAĽTO VYPADNÚŤ!“

Turknut nemá v ruke chakram, ale aj tak sa začína správať inak. Zvláštne a nepochopiteľne.

„Všetci od tej steny. Všetci preč!“

Eludia a ostatní ho okamžite poslúchajú a odstupujú od prekážky.

„Niečo si mi chcela vrátiť.“

„O čom hovoríš?“

„Ty vieš, o čom hovorím.“

Doteraz takmer neznáma bojovníčka mu vracia vrhací chakram. Ten si ho poťažkáva.

„Čo máš v pláne?“

„Musíme sa dostať von.“

„Samozrejme. Ale čo máš v pláne?“

Turknut sústreďuje všetku svoju vnútornú silu a hádže chakram takou silou, akú len dokáže vynaložiť. Triafa do balvanu. Priamo do stredu. Na jeho prekvapenie i na

prekvapenie všetkých sa ukazuje malá trhlinka, ktorú na biednom svetle takmer nevidieť. Opakuje hod znovu a znovu a objavujú sa ďalšie malé trhlinky.

„Ide ti to skvele. Pokračuj.“

„Nie. Nejde mi to skvele. Ale viem, čo je potrebné.“

„Čo je potrebné? Väčšiu silu? Silnejšiu zbraň?“

„Vieru. Musíš veriť. Aj keby to znamenalo veriť nepriateľovi. Aj keby ňa to malo stať život.“

„Viera? Aj za cenu smrti? Radšej mi vráť ten chakram. Myslím, že prichádzaš o rozum.“

„Existujú iné cesty. A ver mi. Teraz prichádzam o viac než len o rozum. Mágia je v krvi. Krv je v mágií. Harmónia je lož a bez obetí nie sú veľké víťazstvá.“

„Stoj. Rozumiem. Zastav sa.“

Turknut nepočúva a chce si s prekliatym chakramom siahnúť na život. O to viac je prekvapený, keď mu Eludia a Astrassa vytrhávajú zbraň z rúk.

„Už nikdy sa nedotkneš tohto chakramu. Počuješ? Už nikdy!“

Doteraz bolo všetko zvláštnym divadlom. Pre Arinov, ktorí sa snažia utriediť si myšlienky, je tá najšialenejšia myšlienka tou úplnou poslednou. Bez obetí nie sú veľké víťazstvá. Slová veľkých náčelníkov, ktorí ukazujú svoje odhodlanie. Taktiež slová samovrahov v jaskynnom systéme Sordinov. Často ich posledná myšlienka.

Eludia vrhá chakram a jej nevlastná sestra Astrassa, ktorá zatiaľ nepochopila celý význam, padá mŕtva k zemi. Krvavý chakram potiera ďalšou krvou, ktorá prúdom vyteká z elfky. Len čo je kompletne sfarbený na tmavočerveno, tak ho hádže celou silou do balvanu.

Chakram mizne. Žiadny zvuk odrazu od kameňa. Ani žiadne známky po tom, kam sa dostal. Preletel skrz? Po chvíli počuť zvuk, ako sa vracia. Lenže zosilnený. Ako by išlo o varovanie.

Temní elfovia sa zohýbajú. Zvuk neustále silnie, ale nikto nemá odvahu stáť hneď za balvanom. Kto má menej odvahy, ten uteká hlbšie do jaskýň.

Naraz prichádza niečo, čo nikto nečaká. Kruhovú zbraň naráža do obrovského balvanu z opačnej strany a trhá ho na kusy. Veľké kusy i malé kamienky sú vrhnuté obrovskou silou do jaskyne. Chakram je zničený, sú z neho maličké úlomky, zatiaľ čo kameň urobil z najbližších temných elfov len nepekné kusy mäsa, kostí a krvi.

Eludia vie, aká je jej úloha. Zistiť, kto prežil a kto nie. Nie je čas na pohrebné reči, treba zachraňovať životy. Okamžitá smrť pre veľkú časť skupiny a rôzne zranenia pre ostatných. Nevie, koľkých sa podarí zachrániť. Ani to, kam ich bude musieť viesť. Podstúpila veľkú obeť. Mohla by sa poďakovať Turknutovi za všetko, čo urobil. I keď nebol

dokonalý. Najskôr však musí nájsť jeho telo. To, čo z neho ostalo.

Dve veci sú jej zrejmé. Pradávná mágia má svoje skutočné čaro. I to, že nikdy neboli temní elfovia tak silní a zároveň tak slabí, ako dnes. Namiesto vojenských pokrikov počuť nárek vdov nad mŕtvymi telami iných vdov.

20. kapitola – Sen o domove

Temní elfovia sa snažia dosiahnuť svoj sen. Sen o domove, ďaleko od silných nepriateľov. V rovnakom čase, ako sa Turknut a ostatní snažia dostať z jaskyne, prebieha zaujímavá debata medzi tými, ktorí pociťujú k temným elfom zvláštny typ nenávisťi i rešpektu. Dve osoby, ktoré by tu nikto nečakal a ktoré majú toho viac spoločné, ako sa môže na prvý pohľad zdať.

Dievča, ktoré nepozná kraj. Nevyzná sa v politike sveta. Nemá v podstate nič, ale aj tak má všetko. Nesie so sebou čierny nôž. Prekliaty kúsok tajomnej temnoty, ktorú by nevytvoril žiadny človek. Momentálne od krvi. Zo skúseností vie, že krv netreba utierať. Celá sa vsiakne. Je pritom jedno, koho krv to je. Môže ísť o životnú tekutinu námorníkov z kráľovského loďstva, svetlých či temných elfov alebo kohokoľvek. Vráťane obrov a tých, ktorí slúžili alebo utekali pred Čiernym rádom. Prešiel čas, keď toto dievča bojovalo s jablkami. Teraz je z nej niekto iný a je len veľmi ťažké popísať, kým vlastne je. Nikoho tu nepozná a nikto nepozná ju. Vie však počúvať. Učiť sa a hlavne sa rýchlo dostať na tie správne miesta a zmiznúť bez toho, aby si ju niekto mohol poriadne všimnúť.

Herdan ju pozná. Ako jeden z mála. Bol pri nej v čase, keď skúšal, čo dokáže Varena. Bol súčasťou najrôznejších konfliktov a teraz je tu, pri Agnesovom obydlí a rozpráva sa so Saliou.

„Výborná práca. Urobila si presne to, čo je potrebné, maličká.“

„Už dávno som sa rozhodla. Pomstím sa všetkým, ktorý ublížili mne a mojej rodine.“

„Zabila si toho, kto pomáhal vrahom tvojej sestry a ostatných. Chceš teraz vidieť Julitu? Chceš vidieť, ako sa hrá na lúke? Alebo ako stretne chlapca, s ktorým bude žiť v šťastí a spokojnosti?“

„Áno, prosím. Ukáž mi to znovu. Rada sa pozriem na to, aká mohla byť šťastná.“

„S radosťou. Dám jej tie najkrajšie šaty, ktoré mala najradšej.“

Salía sa teší. Vidí to, čo videla už predtým. Krásne dievčatko tancuje na lúke medzi púpavami a je s ňou chlapec, ktorý ju skutočne miluje. Slnko svieti, v okolí poletujú pestrofarebné motýliky. Muži a ženy z dediny hrajú na jednoduché hudobné nástroje a lúčne kvety krásne voňajú.

Všetci sa usmievajú, panuje dobrá nálada a všetko sa vidí ako úplná realita.

Herdan navyše nevyvíja túto ilúziu. Salía v nej môže byť tak dlho, ako chce. Zaslúžila si to. Zabila pár námorníkov, ktorí sa proti nej postavili. Zabila barmana v Lanisporte, lebo jej nechcel naliať. Premohla v nečestnom súboji tých, ktorí ju mali za hlúpu chuderu kdesi z okrajových častí Aringoldu. Vždy sa niečo naučila o boji, používaní čierneho noža alebo o tom, že odpúšťanie je pre slabých. Herdan jej rád dodával silu, ale nikdy ju neučil kriticky uvažovať. Ona sa nepýtala a on jej nehovoril veci, ktoré by ju mohli dostať z cesty.

Z cesty stať sa tým najlepším zabijakom. Nemilosrdným nástrojom, ktorý neustúpi a nepozná strach. Keď sa zranila, tak sa jej zjavil a ošetril jej rany a urýchlil hojenie. Keď jej bolo smutno, prišiel k nej a rozprával jej vymyslené príbehy a bavil ju veselými kúskami. Keď mala hlad, objavil sa s čerstvým pečivom a krásne nasoleným a opečeným mäsom.

Vedela o ňom to, čo jej on povedal. Uverila všetkému, i keď zo začiatku pochybovala. Počula, že ten, kto sa o ňu stará, je jej priateľ z minulého života. Nieкто, komu údajne ona zachránila život a teraz jej to všetko vráti a rád.

„Salía, môj poklad. Je tu niečo ďalšie. Ale neviem, či si na to pripravená.“

„Som! Som pripravená!“

„Pamätáš si na Varenu? Áno, na tú, ktorá ti ublížila zo všetkých najviac. Je odtiaľto neďaleko.“

„Naozaj? Zabijem ju a konečne sa pomstím.“

„Výborne. To som chcel počuť. Ale musíš byť opatrná.“

„Mám čierny nôž. Zabijem ju. Kde je? Kde je?“

„Len pokoj. Dobre počúvaj. Neďaleko odtiaľto je jaskyňa. Ten obor pomáhal temným elfom. Spolu zabili čarodejníkov a všetkých tých zabijakov, ktorí mali len malú časť tvojho talentu.“

„Kde presne je tá jaskyňa?“

„Počkaj. Nechaj ma dohovoriť. Ty si zabila Agnesa. Toho obra, ktorý všetkých zavrel veľkým balvanom. Je len otázkou času, kedy sa dostanú cez balvan aj temní elfovia. Bude ich viesť jedna elfka, ktorá si hovorí Eludia. Nenechaj sa oklamať. Je to Varena, aj keď vyzerá inak a má úplne iné správanie. Tu je môj plán. Skamarátiš sa s ňou.“

„Skamarátim? Prečo? Nebudem sa kamarátiť s niekým, kto mi tak veľmi ublížil.“

„Ale len naoko. Rozumieš? Tvoja úloha je tá najťažšia a najviac hodná tvojho talentu. Neputuje sama. Skamarát sa s ňou. Povedz jej, že si Agnesa musela zabiť, lebo on chcel zabiť teba. V skutočnosti bol vždy verný len sám sebe a všetko to vymyslel tak, aby sa zbavil všetkých.“

„Nerozumiem. Prečo sa mám kamarátiť?“

„Aby zomrela ako posledná. Budeš tichý zabijak. Niekoho zabiješ. Koho budeš chcieť. Ale tajne a potichu. Aby ťa nikto nevidel. Až ostane len ona samotná. Ju zabiješ v dueli. Jedna na jednu. Ale najskôr sa zbavíš všetkých ostatných.“

„Spozná ma a pokúsi sa ma zabiť.“

„Nespozná ťa. O to sa postarám.“

„Čo urobíš ty?“

„Pozri sa na toho obra. Čo vidíš?“

„Prebodnutého obra.“

„Spálím ho bleskom. Tak, ako by to urobili tí najlepší čarodejníci z Čierneho rádu. Pridám ich telá priamo k nemu. Potom... vlastne nie. Načo to komplikujem?“

Herdan vyčarováva troch čarodejníkov z Marelovej veže. S paličkami a v ich typickom oblečení. Jeden z nich sa začína pýtať, čo sa deje a ako sa sem dostal.

Salia veľmi dobre vie, čo robiť. Nikto nie je s čiernym nožom rýchlejší ako ona. Ukazuje, čo všetko ju Herdan behom krátkeho času naučil. Ten začína potichu tleskať nad trojicou mŕtvych.

„To bolo dobré. Výborne, Salia.“

„Mám povedať, že oni zabili Agnesa a ja som zabila ich?“

„Už ťa nemám čo učiť. Vystihla si to dokonalo. Teraz už len na nich počkaj. Budem nablízku. Len pridám jednu nečakanú vlastnosť môjmu chakramu.“

Pokračovanie

Pokračovanie príbehu je k dispozícii v ďalších knihách. Priame pokračovanie, Slepá dôvera, nájdete v Greenie knižnici. Môžete sa tešiť na nové postavy, ako i pokračovanie príbehu postáv z tejto knihy.

Greenie knižnica: <http://greenie.elist.sk>